

GÖTATIDNINGAREN

Pris 15 kr

1 december

1995

Jubileumsnummer

GÖTATRÄNGAREN

Organ för Kungl. Göta Trängkärs kamratföreningar i Skövde och Göteborg
Adress: T2, Box 602, 541 29 Skövde. Tel 0500-46 50 00. Postgiro 9 58 82-7
Redaktör och ansvarig utgivare. Alv Svensson.

Innehållsförteckning

Sida	
1	Kårchefen har ordet
2	In memoriam
5	Trängen i Skövde 90 år
8	T 2 inmarsch 1905
8	1995, T 2 inmarsch "da capo"
12	1935 - Födelseår för kamratföreningen
16	1995 - 60-årsjubileum för kamratföreningen
19	Kårens dag 1994
20	Kårens dag 1995
21	Grundutbildning 1994/95
22	Grundutbildning 1995/96
23	Utnämningar
24	Ombyte förhöjer?
25	Idrott och friskvård
26	Götaträngare i FN-tjänst
26	En iskall i Mogadishu
29	FN-tjänst i Kroatien
31	Tjänstgöring på BA 03
35	Annorlunda danskbesök
36	Jullunchen 1994
38	Det kom ett brev
39	Ett 50-årsminne
40	En uppskattad återsamling
41	Utmärkelser

Kom i håg

Glöm inte att betala in Din medlemsavgift till föreningen eller varför inte betala avgiften för ständigt medlemskap

Årsavgift ny medlem 10 kr
Övriga medlemmar 50 kr
Ständig medlem 400 kr

Postgiro 9 58 82 - 7

Aktiviteter 1995-96

951214 kl 1800 Julgudstjänst
S:t Helena Kyrka
951218 kl 1300 Jullunch
Götamässen
960320 Besöksdag "vår"
9607;10,12,14 Högvakt
961026 Kårens Dag.

Omslagsbilden

Göta trängkår fullgör traditionsenligt högvakt när HKH Kronprinsessan, hertiginnan av Västergötland firar sin födelsedag.

1995 blev det extra högtidligt genom att det var hennes myndighetsdag.

Foto: Pressens Bild AB.

Foto: Joachim Cruus, sid 8-10.

Redaktionen

har under året bestått av

Alv Svensson
Håkan Forsberg
Stefan Ekroth
Karin Pettersson

(Foto Joachim Cruus)

KÅRCHEFEN HAR ORDET

Götaträngaren 1995 har utgivningsdag den 1. december, på 60-årsdagen av det första numret.

I år är tidningen fylligare än vanligt och präglas av de jubiléer som ägt rum 1995, nämligen

- T 2 90 år i Skövde
- Kamratföreningen och Götaträngaren 60 år
- FN 50 år.

Därutöver redovisas givetvis ett axplock av vad som hänt på Göta trängkår under 1994/95, vårt första år som återuppståndna trängkår, efter 45 år som regemente.

Götaträngaren har fått en ny redaktör, Alv Svensson, som började på T 2 1954 och numera är pensionär. Han efterträder Håkan Forsberg, som efter några års välförrättat redaktörskap övergår till att vara mässtdirektör för Götamässen.

Tack Håkan och lycka till i Din nya viktiga befattning.

Det nya försvarsbeslutet närmar sig, ett försvarsbeslut som innebär fortsatt reducering av landets krigsorganisation, med åtföljande minskning av antalet fredsförband som följd. Vilka förband som kommer att beröras återstår att se.

Inga garnisoner eller förband har fribrev. Överbefälhavaren skall presentera sitt förslag för regeringen den 1. mars 1996, så under hösten och början av året 1996 vet vi vartåt det blåser. Därefter är det Riksdagens sak att värdera och ta ställning, innan beslut tas i december 1996. Om Skövde garnison och Göta trängkår kommer att beröras, förblir just i skrivande stund en öppen fråga, men mycket talar för att en garnison av Skövde storlek, sammansättning och långt drivna samordning står sig stark. Att Göta trängkår i detta sammanhang kan peka på en 90-årig verksamhet här i Skövde som utbildare av allsidigt sammansatta underhållsförband, och med mycket bra utbildningsbetingelser, är naturligtvis en stor fördel.

Bengt Knutsson Blomquist

Framstående hippolog och truppofficer

"Blomman" har för alltid lämnat Götasträngarnas kamratkrets, vännen "Skepparn" tecknar hans minne.

Överstelöjtnant Bengt K:son Blomquist, Örsjansgården, Berg, Lerdala, avled den 1 februari 1995 77 år gammal. Han föddes 1917 i Stockholm, son till direktör Knut Blomquist och dennes maka Ebba, född Oléen. Bengt Blomquists närmaste är hustru Mona, född Edin samt två systrar och syskonbarn.

Bengt Blomquist avlade studentexamen i Motala 1936 och utexaminerades från Kungl. Krigsskolan, Karlberg 1940, varefter han placerades som fänrik vid dåvarande Kungl Svea trängkår (T 1) i Linköping. Efter traditionell militär skolning och trupptjänstgöring som fänrik och löjtnant, kommenderades han redan 1945 som lärare i körning till arméns Rid- och körskola på Strömsholm. Befattningen som körlärare innehade han t o m år 1949, och kaptensbefordran erhöll han 1948. Efter Strömsholmsåren följde tjänst som lärare vid trängtruppernas Kadettskola i Linköping 1950-1952 och vid Arméns underhållsskola (US) i Skövde 1952-1956.

Åren 1956-1959 verkade Bengt Blomquist ånyo i Linköping och då som chef för trängtruppernas Kadett- och aspirantskola. 1959 utnämndes han till major vid trängtrupperna och placerades då vid Göta trängregemente

(T 2) i Skövde som bataljonschef. 1961-1969 var han chef för Arméns motorskola (MotorS) i Strängnäs, där han 1967 befordrades till överstelöjtnant i trängtrupperna.

Efter tjänstgöringen i Strängnäs placerades han 1969 åter vid T 2 i Skövde, där han innehade befattningarna som utbildningsofficer och ställföreträdande regementschef fram till sin pensionering från officersyrket 1972.

"Blomman", som han alltid kallades av sina vänner, hade en unik förmåga att handha hästar och att utbilda dessa samt att skapa förtroende hos hästarna gent emot kuskars och ryttares krav och beteenden samt att även lära kuskar och ryttare att korrekt behandla sina hästar.

Enligt "Blommans" egen utsago hade denna kunskap grundlagts redan i barndomen hemma på gården Bona norr om Motala, där det alltid fanns många såväl varm- som kallblodiga hästar för det dagliga arbetet i jord- och skogsbruket samt för lättare körslor och för ridbruk.

Det var därför på intet sätt någon slump eller någon tillfällighet, att just "Blomman" redan år 1945 som relativt ung officer kommenderades till befattningen som lärare i körning vid Arméns Rid- och körskola på Strömsholm. "Blommans" eminenta pedagogiska förmåga och hans stora personliga kunnande som hästkarl var redan då känt och omvitnat inom såväl arméledningen som inom de ledande hippologkretsarna i landet.

Efter pensioneringen som officer fungerade Bengt Blomquist som ordförande i Avelsföreningen för Svenska Varmblodiga Hästen samtidigt som han var ordförande i Västra Hingstpremieringsnämnden, ledamot i Statens Hästavelsnämnd, vice ordförande i Flyingestiftelsen samt som lärare och domare vid körkurser och tävlingar såväl i nationella som internationella sammanhang. "Blomman" var en förgrundsgestalt inom hela det hippologiska området. Med sitt breda engagemang och stora kunnande, blev han mycket snart ett begrepp inom hästsportkretsar och nådde

redan under sin levnad i det närmaste nivån av en legend i hästsportsammanhang. Hans bedrift att i samband med ryttartävlingarna på Strömsholm sommaren 1948 visa upp sitt tiospann elegant och till synes enkelt kört från kuskbocken är en prestation, som aldrig kommer att förblekna.

När fyrspannstävlandet startade upp som hästsportgren i mitten av 1970-talet, fanns "Blomman" naturligtvis med vid såväl nationella som internationella tävlingar och då körande det alltid lika eleganta Gyllensvaanska fyrspannet från Ekebergs gård, Tidaholm. För oss yngre officerskamrater var det en utomordentlig tillgång att ha "Blomman" hos oss som en ousinlig källa till kunskap, inspiration och fostran såväl vad rörde de rent militära delarna av vår verksamhet som inom området att utbilda hästar, kuskar och ryttare. Han lärde oss, hur vis skulle gå tillväga för att nå målet att åstadkomma glada, lydiga och hållbara hästar och omdömesgilla kuskar och ryttare. Han hävdade alltid i sin lärargärning, att utbildningen i körning skulle ske med varmblodiga hästar, för kunde man köra dessa, kunde man också köra de kallblodiga. Han inriktade därför utbildningen på inkörning av remonterna. Han höll vidare styvt på, att hästarna skulle köras in i enbet för att från början få lära sig att dra.

Utbildningen skulle huvudsakligen ske i terräng med släpa och så småningom med kärra och i ett för hästarna normalt tempo. Jag vågar påstå, att "Blomman" vederlade den ofta förekommande uppfattningen, att körning skulle vara till skada för den blivande rikhästen. I en tid som vår, så fylld av tendenser till anpassning och av anpassningar, utgjorde "Blommans" rakryggade omedgörlighet och viljefasthet en djup moralisk tillgång. "Blomman" kunde kanske för den eller de, som inte kände honom närmare, framstå som en gammaldags och precis officer. AV detta hade han förvisso mycket, men det som främst utmärkte honom, var hans stora kunskap om och hans starka engagement i det, som han sysslade med.

Enligt "Blommans" egna ord växte han och hans syskon upp i "en atmosfär av samhälleligt ansvar och åtnjöt en god och kärleksfull men ganska sträng fostran", vilket allt torde ha blivit grundläggande för hela hans utveckling och livsstil.

"Blomman" var sina vänners vän och var alltid beredd att ställa upp, där så krävdes. Han hade stor charm och var en människa, som genom sin förmåga att kombinera kunnighet och effektivitet med vänlig humor kunde stimulera medarbetare och elever. Han kunde vidare lyssna och han kunde bevara ett förtroende, som han fått. Han arbetade hårt men kunde även ta vara på livets njutningar. I vän- och kamratkretsen var han som sällskapsmänniska och glädjespridare en ovärderlig tillgång.

Vad som här redovisats av "Blommans" curriculum vitae ger endast en yttre ram och, om man så vill, en konventionell bild av hans mångåriga och skickliga verksamhet inom främst det hippologiska området. Saknaden efter vännen "Blomman" är djup och äkta bland hans många vänner, till vilka jag hade den stora förmånen att få räkna mig.

Lars Skeppstedt

Dan Jacobsson

Löjtnant Dan Jacobsson avled hastigt den 10 maj 1995.

Vid sin bortgång tjänstgjorde han vid Arméns Underhållscentrum (UhC).

Dan Jacobsson var född den 4 april 1940.

1961 anställdes han som korpral vid T 2 och blev: 1961 furir, 1964 överfurir, 1972 fanjunkare och 1983 löjtnant.

Under lång tid verkade han som kunnig och skicklig körlärare och motorinstruktör.

Många är de Götaträngare som gjort sina första lärospån inom motortjänsten under hans trygga ledning.

Dan hyste ett stort intresse för Götamässen och verkade bl a under flera år som mässtdirektör. Hans insatser och vänliga tjänstvillighet uppskattades av såväl Götaträngare som mäs-sens övriga gäster.

Vi sörjer en uppskattad medarbetare och god kamrat.

Kungl Göta trängkår 1935 (längst t.v. " Garnis ")

TRÄNGEN I SKÖVDE 90 ÅR

Överste Nils Smith

(Artikeln är en något avkortad version av en serie artiklar publicerade i Skövdepressen hösten -95. Red anm).

Göta trängkår, mellan 1949 och 1994 Göta trängregemente, har haft sin förläggning i Skövde alltsedan 1905 och således i Skövde, under 90 år, utbildat underhållssoldater och förband för underhållstjänst.

Den här artikeln har inte för avsikt att beskriva Göta trängkårs (T 2) historia utan snarare att belysa vad T 2 betytt för Skövde och vice versa.

Som underlag för artikeln har jag använt ett stort antal tidningsurklipp, tidningsartiklar och stadsfullmäktigeprotokoll m m, faktiskt ända från 1889, då beslut togs om Göta trängbataljon, senare Göta trängkår och trängregemente, fram till våra dagar.

Att det inte var självklart att trängkåren skulle förläggas till Skövde kan utläsas av tidningsartiklar och stadsfullmäktigeprotokoll från 1901. Striden stod mellan Skövde, Falköping, Alingsås och Mariestad. Kravet från krigsministern till ovannämnda städer var: *"att därest staden ville komma i åtanke, den borde till honom inkomma med en skrivelse, hvari staden förklarar sig villig mottaga garnison samt erbjöde fri mark för kaserner och övningsfält jämte fria ledningar för vatten, avlopp och belysning"*.

Skövde stadsfullmäktige ingick den 10 juli 1901 med en skrivelse till Konungen, ur vilken följande är hämtat: *"Stadens höga och sunda läge, den för exercisöfningar passande marken, som består av sandjord och kalkstensbotten hvarigenom all fuktighet absorberas, den rikt bevuxna omnejden med sina många större och mindre vågar samt smärre sjöar och vattendrag synes gifva stöd åt vårt antagande att Skövde såsom förläggningssort borde vara framstående. Då ortens befolkning, huvudsakligen bestående av en välmående allmoge, skall helt visst en stor tillförsel av lifsförnödenheter ständigt vara att tillgå till moderata priser, hvarigenom truppernas underhållskostnader skola ställa sig billigare i Skövde än exempelvis Göteborg eller andra större städer"*. I skrivelsen erbjuder staden sig att, i händelse av ett för Skövde positivt beslut, medverka till att läroverket blir utökat till ett fullständigt läroverk, bygga en ny stadsdel med moderna och billiga bostäder för officerare och underofficerare samt erbjuder lämplig mark för byggnader och exercisfält kostnadsfritt. Skövde stad var

mycket intresserad att till staden få militära förband.

I ett telegram den 4 april 1902 till Västgöta Korrespondenten kan läsas:

"K. M:t har bemyndigat arméförvaltningen att sluta avtal med Skövde stad i enlighet med av stadsfullmäktige gjort anbud om upplåtelse av mark för Lifregementets husarer och Första Göta trängkår kaserner".

Redan samma år igångsattes byggnationen. Från början är cirka 20 man i arbete på trängens område, en styrka som utökas efterhand. Under 1903 sysselsätts cirka 120 man. En lika stor styrka är sysselsatt med att bygga kasernerna till Lifregementets husarer. Tegelbruket Mariesjö levererade under denna byggnation omkring 50.000 tegel per dag. Byggnadsarbetena sysselsatte under ett stort antal år många arbetare, hantverkare, åkare och företag och fortsatte senare med kasernerna till Skaraborgs regemente.

Den 26 september 1905 lämnade trängkåren Karlsborg och den 28 september tog den sina nya lokaler i Skövde i besittning.

Att trängkåren, senare trängregementet, betytt mycket för Skövde stad och dess utveckling är naturligt. Kåren och regementet har, under årens lopp, varit en stor arbetsplats och en stor arbetsgivare. Under åren fram till Försvarsbeslutet 1972 utökades förbandets uppgifter och därmed organisationen. Beredskapsåren medförde en stor anspänning på både förbandet, Skövde stad och bygden. Vid Göta trängregemente har, under årens lopp, ett stort antal civila arbetstagare varit anställda. Den 25 juni 1932 annonserar regementsintendenten i den lokala tidningen efter 9 st kvinnliga servis- och köksbiträden. Dessa erbjuds 45 kronor per månad, 20 kronor per månad i bostadsersättning samt fri kost och tvätt av arbetskläder. Trängregementet har i sin organisation haft behov av allehanda hantverkare som smeder, snickare, målare, skomakare, sadelmakare, bilmekaniker, skräddare m fl. 1968 har T 2 en årsklass på 800 soldater och 365 anställda. Bl a sysselsatte skomakeriet då 14 man!

T 2 har, å sin sida, för att kunna utbilda förband, varit beroende av att få öva och gruppera på civil mark. Här har markägarna i bygden visat mycket stort tillmötesgående under årens lopp och T 2 har alltid haft ett gott förhållande till de flesta av dem, varit mycket noga med att göra rätt för sig och reglera uppkomna markskador och har alltid känt sig välkommen åter. Icke minst de tidigare, årliga och mycket uppskattade s k "jordgubbsluncherna"

verifierar det goda förhållandet och T 2 upplever att så är fallet även i dag.

I utvecklingen och ledningen av kommunen och dess verksamhet har ett stort antal T 2:are medverkat. Ett antal officerare, underofficerare och underbefäl har under årens lopp innehaft viktiga förtroendesysslor och befattningar.

Som exempel kan nämnas

Översten Edvard Kraak (chef 1909-1918) som tillhörde stadsfullmäktige under flera perioder. Hans efterträdare översten Teodor Berg (chef 1918-1924) var under en lång följd av år ledamot i stadsfullmäktige, i åtta år var han drätselkammarens ordförande, tillhörde styrelsen i Skövde sparbank och innehade chefskapet för stadens systemaktiebolag. Han var dessutom initiativtagare till och ordförande under ett stort antal år i den lokala avdelningen av Svenska Eldbegängelserörelsen.

Förvaltaren Stig Lingnert var ledamot i kommunfullmäktige i 20 år och ordförande i polisstyrelsen i 15 år. Han innehade därutöver ett stort antal förtroendesysslor i kommunens olika styrelser och nämnder.

Fanjunkaren Gösta Svarén var bl a ledamot i kommunfullmäktige i 9 år, ordförande i hälsovårdsnämnden i 9 år och ledamot i kyrkofullmäktige i 30 år.

Förvaltaren Valdemar Ljunggren var ordförande i Skövde stads kommunrevision i 10 år och ordförande i nykterhetsnämnden i 10 år.

Det finns många fler och den senaste i raden är majoren och kommunalrådet Anders Flanking.

En institution som betytt mycket för Skövde och landsbygden runt omkring är Garnisonssjukhuset - i folkmun "Trängen" eller "Garnis". Garnisonssjukhuset uppfördes 1908 på trängens kasernområde som ett sjukhus för garnisonens personal, värmpliktiga och anställda. Sjukhusfrågan i Skövde var inte löst på tillfredsställande sätt vid den tiden, så K. M:t medgav 1909 att "*civila manliga patienter, i trängande fall, fingo mottagas på Garnisonssjukhuset*". Det kan nog betraktas som det första steget till samverkan mellan civil och militär sjukvård i vårt land. 1921 medgavs att även kvinnor och barn skulle få mottas.

Garnisonssjukhuset bestod av en mindre paviljong med bl a operationsavdelning och en större sjukhusbyggnad. De nyopererade patienterna bars mellan de båda byggnaderna, som inte var sammanbundna. Detta innebar säkert vissa riskmoment under stränga vinterdagar och regniga höst-

dagar, även om patienterna var insvepta i filter och fårskinnspåsar.

1923 fick trängkåren en sjuktransportbil eller ambulans, som skulle användas för transport av bl a patienter mellan förbanden på HEDEN d v s K 3 och I 9 och Garnisonssjukhuset. Denna ambulans kunde även rekvireras av invånarna i Skövde stad eller hjälpsökande från landsbygden, som kom till Skövde järnvägsstation. Priset var 25 öre per påbörjad kilometer räknat från garaget på T 2, dock minst 1:50, samt dessutom en tilläggsavgift av 30 öre för varje påbörjad kvart.

1928 beslöts ombyggnad och utvidgning av "Garnis". Ombyggnaden blev ett provisorium. Det var från början för litet. Med sina 52 sängar hade det en medelbeläggning på 60 patienter. Bygget på Östermalm stod färdigt 1944 med invigning den 5. september.

Närheten till trängens stallar, hundgård och övningsfält innebar flera olägenheter. Undersökningen om en nybyggnation påbörjades. Riksdagen, landstinget och Skövde stad beviljade medel 1943. Bygget på Östermalm stod färdigt 1944 med invigning den 5. september.

Garnisonssjukhuset verkade i ytterligare 11 år i "militär regi" under ledning av den legendariske doktor Hugo Bergstrand, fruktad men respekterad och uppskattad. Den 30 december 1955 överlämnades det i landstingets händer, som då övertog drift och personal.

Att de militära förbanden, och i detta fall T 2, betytt och fortfarande betyder mycket för Skövde har visat sig särskilt vid de tillfällen förbandet varit nedläggningshotat. Vid dessa tillfällen har Skövde kommun och invånare helhjärtat ställt upp för T 2 och T 2 sak. Man kan konstatera att hotet om nedläggning hängt tungt över T 2 vid flera tillfällen. Redan så tidigt som i den s k försvarsrevisionens förslag inför det kända försvarsbeslutet 1925, då arméns organisation halverades, var hela Skövde garnison hotad. Detta föranledde stadsfullmäktige att skriva till Kungen. Staden hade gjort stora uppoffringar och långtgående åtaganden för att till Skövde få Lifregementets husarer, Göta trängkår och Skaraborgs regemente och dragit på sig stora skulder.

Skövde garnison räddades den gången.

Så förlöt ett antal år med stora världshändelser i form av "Tredje rikets uppgång och fall" och det därpå följande "Kalla kriget," som icke gav utrymme för några funderingar om minskning av lan-

dets försvarskraft, snarare tvärtom. Försvarsmakten, då krigsmakten, rustades upp och gavs efterhand modern materiel och bra utbildningsbetingelser.

Den besparings- och nedläggningsprocess som nu berör försvaret startade 1972 med Försvarets fredsorganisationsutredning FFU och har fortsatt sedan dess. Enmansutredaren, den socialdemokratiska riksdagsmannen Gunnar Gustafsson, föreslog att T 2 skulle läggas ned. Pressen, militärbefälhavaren, de övriga militära förbanden i Skövde, men framför allt kommunen och kommunens förtroendemän, med kommunalrådet Fridebäck i spetsen, agerade då gemensamt och med stor kraft för T 2 bevarande i Skövde. T 2 och dess anställda gick i ovisshet i nästan ett halvt år, men den 14 mars 1973 kom beskedet att T 2 fick vara kvar som regemente, och i Skövde. Besparingar skulle i stället bli a tas genom att man i samtliga garnisonsstäder skulle rationalisera genom att samordna administration, mobilisering, sjukvård m m för i garnisonen befintliga militära förband. T 2 skulle bli ett rent utbildningsförband. Dåvarande regementschefens Gunnar Wikland uppoffrande arbete för sitt regemente måste särskilt framhållas.

Nästa hot om nedläggning kom 1979, och då i underlagsarbetet inför försvarsbeslutet 1982. Utgångsbudet för Chefen för armén att klara de ekonomiska kraven var en nedläggning av minst fyra förband. Åter var T 2 aktuellt. Åter ställde kommunen helhjärtat upp för T 2 och med hjälp av Länsstyrelsen genomfördes en utredning för att klarlägga vilka konsekvenser en nedläggning av T 2 skulle få för sysselsättningen, arbetsmarknaden, servicen, ekonomin och människorna.

Utredningen, som bland annat innehöll en ingående jämförelse med Linköping och T 1, fick mycket stor tyngd när beslutet så småningom togs:

Vi vet hur det gick. T 1 blev det trångregemente som lades ned genom ett riksdagsbeslut 1982. T 2 flyttade till K 3 kasernområde på HEDEN och K 3 till Karlsborg. Inom parentes kan nämnas att det som blev kvar av T 1, Svea trångbataljon, blev en del av I 4. Inom ramen för den nya organisationsmyndigheten Försvarsmakten har nu Svea trångbataljon också fått rang och värdighet av trångkår - precis som T 2.

Beroendet mellan T 2, övriga militära förband i Skövde och Skövde stad, sedermera kommun, har under årens lopp i hög grad varit ömsesidigt. Otaliga är de stadens och bygdens söner, som gjort sin värnplikt på T 2 och med ett positivt minne och intryck därifrån. Många är de bygdens söner som

blivit yrkesbefäl och resevbe-fäl och många är de civila skövdebor som varit anställda vid T 2 och på det sättet kunnat förbli sin stad och sin bygd trogen under hela livet. Många är de som funnit sin trygghet i T 2.

Senaste försvarsbeslutet 1992, då T 2 från att från 1949 varit regemente åter blev trångkår, innebar att T 2 grundutbildningsuppdrag minskade från ungefär 500 värnpliktiga per år till omkring 300. Av detta följde också en kraftig reducering av antalet anställda. Från att 1992 ha varit ungefär 170 officerare med T 2 emblem på axelklaffen, är antalet nu ungefär 125. Av dessa skall 70 arbeta i utbildningsverksamheten på T 2, övriga återfinns på Skaraborgs regemente, samt vid skolor och staber runt om i landet, där särskild trångkompetens krävs.

Nu står ett nytt försvarsbeslut för dörren med ytterligare aviserade reduceringar i krigsorganisationen och som en följd därav nedläggning av förband. Kommer T 2 att vara hotat denna gång också? Och kommer då Skövde kommun åter enhälligt och med kraft att ställa upp för T 2, ett förband som under årens lopp betytt mycket för sin stad och sin bygd?

HAR DU KAMRATFÖRENINGENS SLIPS ELLER SLIPSNÅL?

OM INTE KONTAKTA

Kapten Mats Fransson
0500/465284

Musikband (T 2 marsch)	10 kr
Skiva (trångens marscher)	40 kr
Vykort	2 kr
Korrespondenskort (5 st)	20 kr
Medlemsnål	65 kr
Slips	40 kr

MEDLEMSAVGIFTER

Ny medlem	10 kr
Övriga	50 kr
Ständigt medlemskap	400 kr

POSTGIRO 9 58 82 - 7

T 2 inmarsch i Skövde 1905

Stabschefen, Övlt Håkan Jansson

T 2 90 år i Skövde - hur det började.

Den 26 september 1905 ställde Kungl Göta Trängkår upp för sista gången på borggården framför slutväret i Karlsborg. Namnändringen till Kungl Göta Trängkår hade anbefallts 1904. Förflyttningen från Karlsborg till Skövde genomfördes som marschövning och efter två nattkvarter - det gick inte så fort på den tiden - ryckte kåren in på kaserngården i Skövde den 28 september.

Ur VK 29/9 läser vi:

"Göta trängkår inryckte å sin nya ståtliga förläggingsplats strax norr om Skövde, men inom dess område, i går fm. Kåren hade begynt sin marsch hit i tisdags em.

Följande natt slog den läger vid Fagersanna och följande afton i Sventorps socken i närheten av Igelstorp, cirka en mil från Skövde. Därifrån uppbröt den vid 9-tiden i går. Dess ankomst hit var väntad kl 1100, men något före denna tid skedde intåget å förläggingsplatsen.

Kårens trumpetare, till fots, blåste en marsch och efter dem följde öfverste Falck tillika med staben. Så kom 1:a kompaniet och efter detta en rad vagnar med attiralj. Så följde det ena kompaniet efter det andra. Kompanierna ordnade sig i ett led å den stora, vackra kaserngården med åkdonen bakom sig. På slaget elfva sprängde 3:e arméfördelningens chef, generalmajor Nordenskjöld, med stab, in på gården. Generalen stannade framför fronten. Med mäktig stämma hälsade han den unga truppen välkommen till Skövde och sin nya förläggingsort och i sitt korta välkomsttal inblandade han några kärnfriska, fosterländska ord. Så höjde han till slut ett lefve för konung och fosterland. Truppen hurrade och musiken blåste fanfarer. Därefter höjde öfverste Falck ett lefve för generalen."

1995, T 2 inmarsch "da capo"

Redaktören

Konung Carl XVI Gustaf, landshövdingen i Skaraborgs län, Birger Bäckström, samt ett stort antal civila och militära dignitärer bevittnade med intresse och uppskattning den historiska kortege som Göta trängkår genomförde den 29 september, på en dag när, 90 år efter sin första inmarsch i Skövde. Kortegegen inleddes på Heden och fortsatte senare till Skövde centrum.

Kårchefen, överste Nils Smith, iklädd m/å-29 inleddes med att rida in och anmäla för fördelningschefen, överste 1. Johan Hederstedt. Kårchefen åtföljdes av adjutant (Otto von Krusenstierna) och ordonnans (Björn Lindulf). Hästarna var utlånade av Skövde ryttarförening.

I tidstrogna uniformer m m följde 6 hästeki-page, varav det första var T 2:s kungsvagn (byggd för T 2 1900 i Paris, utlånad av Nils Gyllensvan, hästarna från Ingvar Karlsson). På vagnen spelade Fältmusikanterna (1905 föregicks kåren av sin trumpetare till fots). Så kom en postdiligens m/1850, ursprungligen tilldelad Västmanlands trängkår i Sala (T 5). Den användes av regementspastor och regementsintendent vid fälttjänstövningar (vagnen utlånad av Sala hembygdsförening, hästarna av Yngve Käll).

-Konung Carl XVI Gustaf -intresserad åskådare (flankerad av öv P Lundberg och B Andersson.)

-Kårchefen med adjutant och ordonnans.

Redskapskärra m/1905 (också från T 5 och Sala hembygdsförening) användes för transport av fältarbetsredskap (hästen från Kenneth Karlsson).

Kokvagnen m/1919 hade en kapacitet av 3 mål/dygn för 150 man. Matlagning kunde ske "under gång". (Från Militärhistoriska artilleriföreningen A 2, hästar från Gösta Birgersson och Tore Ek).

Trosskärra m/37 tillverkades i stort antal och användes även under efterkrigstiden. Den kunde förses med medar och fungera som kälke. Lastförmåga c:a 250 kg. (Häst från Ove Pettersson). Klövjehesten (från Mats Gustavsson) med särskild packsadel användes i svår terräng.

Så var det dags att övergå från "havremotorer" till bensin- och dieselditen. Utbildning av motoriserade förband började vid T 2 1926 men flera år tidigare hade enstaka fordon kommit till kåren. Ett exempel är Scaniaambulansen m/1919 (från Scania museum) som 1923 tilldelades T 2. Även civila skövdebor kunde utnyttja den mot avgift.

Ett annat sjuktransportfordon som ingick i trängens organisation under många år var sjuktransportbuss m/41 (bussen lånad av Röda Korset i Göteborg). Den blev internationellt känd i form av "de vita bussarna" vilka deltog i många hjälpaktioner runt om i Europa i anslutning till 2. världskrigets slut. Många trängare ingick i dessa aktioner. Den äldsta lastbilsparken representerades av en "Tidaholmare" (lastbil m/1927) med en lastkapacitet på 1,5 ton (från Tidaholms museum) "Gamle Albin" (motorcykel m/42) med ägaren Lars Hallberg i sadeln avslutade den historiska delen av kortegen.

Dagens fordonspark åskådliggjordes av två långtradarekipage (ett Scania och ett Volvo från Björstigs respektive Olssons åkeri. Vardera är på 450 hästkrafter och en totalvikt på 60 ton) samt en allhjulsdreven rullflakslastbil.

Efter förbimarschen ställdes ekipagen upp så att de talrika åskådarna hade möjlighet att skärskåda dem och i många fall minnas flydda dagar. Där fanns dessutom förbandsplats m m samt Arméns fältbageri där man kunde få wienerbröd och kaffe. Senare på dagen fortsatte kortegen till Hertig Johans torg. Där fortsatte firandet även på lördagen, då många skövdebor njöt av fältbageriets wienerbröd samtidigt som de studerade den "vita bussen", en skärmställning m m som stadens livaktiga 90-åring presenterade.

- T2 kungsvagn

- Postdiligens m/1850

-Redskapskärra m/1905

- Kokvagn m/1919

- Trosskärra m37

- Tre veteraner, fr.v: ambulans m/1919, lastbil m/1927 ("Tidaholmaren"), sjuktransportbuss m/41.

- Klövjehäst

- "Gamle Albin - den bäste här i världen-----".

TACK!

Till alla dem som bidragit till att "T 2 90 år i Skövde" blev en minnesvärd händelse i förbandets historia.

Ett särskilt tack till nedanstående.

Tore Ek, Floby

Kenneth Carlsson, Väring

Roland Svensson, Väring

Yngve Käll, Götene

Ove Pettersson, Hjo

Lars Hallberg, Skövde

Ingemar Jönsson, Hässleholm

Christer Rapp, Skövde

Gösta Birgersson, Mullsjö

Sune Svantesson, Mariestad

Mats Gustavsson, Mullsjö

Ingvar Karlsson, Brandstorp

Olov Forsell, Tidaholm

Agne Jonsson, Hörby

Nils Gyllensvan, Kättilstorp

Scania Partner AB, Södertälje

Jörgen Vestman

Tidaholms muséum

T 4 Förbandsmuséum, Hässleholm

Militärhistoriska Artilleriföreningen A 2,

Göteborg

P 4 förbandsmuséum, Skövde

Turistbolaget, Skövde

Floby Överskottslager AB, Floby

Sala Hembygds- och Fornminnesförening

Försvarsmuséum A 6, Jönköping

T 3 Förbandsmuséum, Sollefteå

Skövde Ryttaförening,

Kuletomten Gård, Skövde

ICA-Kvantum, Skövde

Skövde Köpmannaförening

1935 - "födelseåret" för Kungl Göta Trängkärs Kamratförening och Götaträngaren

Samtidigt som T 2 firar sitt 90-årsjubileum som "Skövdebo" kan dess Kamratförening och Götaträngaren celebrera sina 60-årsdagar.

Kamratföreningen bildades den 1. september 1935 varvid man utgav ett "Medlemsblad för Kungl Göta Trängkärs Kamratförening".

Det första medlemsbladet med namnet Götaträngaren utgavs den 1. december 1935. Sedan dess har Götaträngaren utkommit med längre (under beredskapstiden) eller kortare uppehåll.

1995 års redaktion vill gärna hedra de behjärtade män som tog initiativet till att bilda Kamratföreningen och startade utgivningen av Götaträngaren.

Vi gör det genom att återutge några sidor från 1935 års två medlemsblad. Många av de tankar som där återspelas har sin giltighet även 1995. Läs och begrund.

- Kamratföreningen uppställd på Västra fältet med de äldre delarna av Norrmalm i bakgrunden (norr om Gransikagatan) Längst t v synes Kamratföreningens förste ordförande, f d Chefen T 2, översten R T Berg, tredje fr v är regementsläkaren av äldre skövdebor välkände, doktor Gråå.

- Kårchefen, major Holmberg och löjtnant Sten Beckman hälsar på gamla Götaträngare.

- Kamratföreningens första sammanträde Manskapsparken. Löjtnantsmössan tillhör Gustaf Augustsson, sedemera häradshövding i Skövde,

Medlemsblad

för

Kungl. Göta trängkårs kamratförening

ANMÄLAN.

Tanken på bildandet av en kamratsammanslutning inom Göta trängkår har helt naturligt blivit synnerligen aktuell i och med firandet av trängens 50-årsjubileum som självständigt truppslag.

Därmed är ej sagt, att steg ej förut tagits för att bibehålla kontakten med f. d. och nuvarande Göta trängare.

I Göteborg bl. a. har redan en livaktig kamratförening bildats, och när på trängens jubileumsdag den 1. september vår huvudsammanslutning inom Göta trängkår konstitueras torde den utan tvekan räkna med stor anslutning.

Det vilar över vårt truppslag många gånger ett vardagens enahanda, som gjort att man, åtminstone i trängens "barndom", i en del kretsar endast hade en överlägsen axelryckning till övers åt trängen, oss trängare och vårt arbete på grund av vapnets brist på yttre glans och frånvaro av sekelgamla anor.

I en skildring från utländsk kommendering omtalar en av våra chefer hurusom en belgisk trängkärchef karakteriserat sitt truppslag och dess verksamhet: "Beaucoup labeur et rien d' honneur". Mycket slit och ingen ära — huru sant och samtidigt huru ytligt!

Alla slagord till trots ha vi trängare rätt att tillgodogöra oss den ära som består i medvetandet att samvetsrent berett oss för en krävande och nödvändig uppgift. Numera torde betydelsen av ett välorganiserat sjukvårds-, ersättnings- och transporttruppslag vara allmänt erkänt. Tack vare insiktsfull ledning och hängivet arbete inom truppslagets samtliga befälskårer har trängen under de gångna femtio åren vuxit sig stark, funnit sin effektiva arbetsform och tillvunnit sig respekt.

Arbetets art inom vårt truppslag har präglat förhållandet mellan befäl och menige. Den stora rörelse- och handlingsfrihet, som många gånger måste lämnas trängsoldaten i hans skiftande uppgifter, tvingar med nödvändighet befälet till ingående personkännedom. Oförbehållsamt erkännes, att våra värnpliktige genom sin föregående civila verksamhet äro väl skickade för sin militära tjänst.

De, som i likhet med den, som skriver dessa rader, under en följd av år utbildat kullar av västgotavärnpliktige och genom långvarig tjänstgöring på andra garnisonsorter fått tillfälle att göra jämförelser, kunna ej undgå att lägga märke till den trygga sävlighet, den litet beska humor, den villighet och det jämna lynne, samt sist men ej minst den pålitliga uthållighet, som alltid utmärkt våra Göta trängare.

Det finns sålunda rik jordmån för förståelse och kamratskap inom alla personalkategorier på Göta trängkår. Denna förståelse och detta kamratskap bäras upp av medvetandet, att trängkåren genom sympati och personliga vänskapsband är fast förankrad inom alla samhällslager i vår garnisonsstad och dess landsbygd, där vi alltid varit väl sedda.

Med glädje och berättigad stolthet över vår Göta trängkår och över att vara Göta trängare är det alltså som vi mangrant samlas på högtids- och jubileumsdagen den 1. september 1935.

Må denna dag ge en impuls till fortsatt pliktroget arbete och gediget kamratskap. Må vi Göta trängare i vår mån bidra till att på detta sätt, enkelt och värdigt, öka förståelsen för ett betryggande försvar att skydda vår hembygd och ett älskat fosterland.

Väl mött kamrater!

L. C.

KARLSTEDTS

BOK- & PAPPERSHANDEL - SKÖVDE

har stort och väl sorterat lager av

PAPPER, SKRIV- & RITMATERIALIER, KONTORSBÖCKER m. m.

Förstklassigt TRYCKERI

varå Bjudningskort, Program, Medlemsbladet m. m. till Kungl. Göta trängkårs minnesfest äro tryckta.

Telefon 2.

Medlemsblad för
Kungl. Göta trängkårs
kamratförening.

Kamrater!

Vår förenings start var lyckad. Alla förslättningar finnas för att vi gemensamt skola uträtta ett gott arbete i vår strävan att samla före detta och nuvarande götaträngare i en fast sluten kamratlig krets, där under enkla och gemytliga former minnen från gångens tid kunna lockas fram ur sina gömslen. Genom väckande föredrag skola vi stärka fosterlandskärleken och bandet med vår gamla kår, den familj som vi alla en gång tillhört och alltid känna oss förenade med.

Men föreningsarbetet skulle ej giva tillfredsställande resultat endast genom anordnandet av en eller flera årliga sammankomster. Genom vårt medlemsblad, GÖTATRÄNGAREN, som i detta sitt första nummer föreligger, hava vi ett utmärkt medel att bibehålla och stärka sambandet mellan kamraterna och kåren.

Här gives möjligheter för alla att draga sitt strå till stacken genom att

Kamratföreningens ordförande

Översle R. T. Berg.

insända bidrag och på så sätt låta äldre och yngre i kamratkretsen få del av minnen, rön och iakttagelser berörande vår kår och vårt truppslag. Detta skrivarbete kan icke i sin helhet läggas på redaktionskommitténs

axlar. Dess medlemmar skulle säkerligen då efter något år vara länsruppade.

Styrelsen ställer därför denna värd'en till alla och envar, som har något gagneligt för föreningen att meddele eller är i tillfälle att berätta något av intresse och nöje för dess medlemmar: Hjälpa oss att göra GÖTATRÄNGAREN till vad den bör vara, en länk mellan de olika föreningsmedlemmarna och en kärkommen hälsning från vår gamla Göta trängkår. Minns den gamla sentensen: "Det är ej fältherren ensam, som vinner slaget, det är de djupa leden även."

Under förhoppning att vår kamratförening skall växa sig stark och fylla sitt ändamål, bringar jag alla götaträngare min varma hälsning, önskan eders en

GOD JUL och ett GOTT NYTT ÅR!

R. T. Berg.

EKIPERA ER I ASSBECKS HERREKIPERING SKÖVDE

LÄNETS STÖRSTA SPECIALAFFÄR.
HERR- OCH GOSSKLÄDER - HERREKIPERINGSARTIKLAR -
HATTAR - RESEFFEKTER M. M.

Anmälan.

Härmed framlägges första numret av Kungl. Göta trängkärs Kamratförenings medlemsblad, GÖTATRÄNGAREN.

GÖTATRÄNGAREN skall, enligt beslut vid föreningens bildande den 1. september 1935, utkomma varje kvartal samt distribueras till föreningsmedlemmarna mars, juni, september och december månad.

Det är vår förhoppning att GÖTATRÄNGAREN skall bibehålla och befrämja förståelsen, kamratskapet och sammanhållningen mellan föreningens medlemmar, vare sig dessa äro i tjänst vid Göta trängkår eller vistas annorstädes.

Genom att i GÖTATRÄNGAREN publicera händelser vid T 2 från kårens tillblivelse till våra dagar skola vi bidra till att bevara och stärka Göta trängkärs traditioner.

Förutom föreningsangelägenheter och artiklar av större intresse kommer att i GÖTATRÄNGAREN införas meddelanden om personal- och organisatoriska förändringar vid kåren och truppslaget samt referat av större övningar och tävlingar m. m., allt i avsikt att hålla medlemmarna i kontakt med varandra och Göta trängkår.

Även porträtt och personalia av intresse för GÖTATRÄNGAREN och dess läsare kommer att införas.

GÖTATRÄNGAREN får alltså ett sådant innehåll, att den för varje medlem utgör en länk mellan kåren och den personal, som under olika tidsskeden tjänat vid T 2. Vi vädja därför till alla götaträngare och föreningsmedlemmar att var och en i sin stad bidra med minnen och upplevelser från sin tjänstgöring vid kåren.

Sådana bidrag (även humoristiska historier och teckningar) torde, helst

maskinskrivna på papperets ena sida och gärna med bifogade fotos, benäget sändas under adress:

Redaktionen av GÖTATRÄNGAREN
T 2
SKÖVDE.

I förhoppning om att redaktionens strävanden och medlemmarnas intresse så småningom kommer att bygga upp GÖTATRÄNGAREN till ett livskraftigt organ för vår kamratförening, efterlängtat av varje verklig götaträngare, bedja vi på förhand kamraterna om överseende för de brister, som nu eller framdeles komma att visa sig.

Redaktionskommittén.

Föreningsangelägenheter.

Meddelande från styrelsen.

Kamratföreningens organisation.

Ordförande:

Översten m. m. R. T. Berg.

Verkställande utskottet:

Ordförande: Majoren J. O. Falkengren, Skövde.

Sekreterare: Löjtnanten S. L. Svensson, Skövde.

Blitr. sekreterare: Furiren K. G. M. Berg, T. 2.

Skattmästare: Fanjunkaren A. A. Carlini, T. 2.

Förste klubbmästare: Bataljonsveternären A. U. Bergström, T. 2.

Andre klubbmästare: Folkskolläraren G. Fridén, Sventorp.

Suppleant: Apotekaren J. Modorato, Skövde.

Övriga ledamöter:

Direktören R. Gedda, Göteborg.

Försäljningschefen H. Larsson, Vänersborg.

Försäkringstjänsteman A. Redén, Göteborg.

Frisörmästaren C. E. Colming, Göteborg.

Lantbrukaren G. Ericson, Hanaske, Axvall.

Redaktion för Götaträngaren:

Ansvarig utgivare: Majoren J. O. Falkengren.

Redaktionskommitté: Kaptenen L. J. A. Carell, Fanjunkaren O. A. Broman, Sergeanten A. E. Sunnerbo.

Meddelanden till redaktionen adresseras till Redaktionen av Götaträngaren, T. 2, Skövde. (Fanjunkare Broman, T. 2, Skövde, träffas på tel. 311 säkrast vardagar mellan kl. 11,00 och 16,00.)

Eventuella förfrågningar besvaras beredvilligt av redaktionen. Därest dessa äro av allmänt intresse, beredas svaren plats i näst utkommande nummer av medlemsbladet.

De föreningsmedlemmar, som ännu icke erlagt sin årsavgift uppmanas att göra detta snarast. Enligt stadgarna skall årsavgiften vara inbetald före december månads utgång.

Årsavgiften, två kronor, insändes lämpligen pr postanvisning. Adressen är endast Kungl. Göta trängkärs kamratförening, Skövde.

Med detta nummer följer det medlemsblad, som utgavs med anledning av jubileumshögtidigheterna den 1. september i år, ävensom en anmälningsblankett för medlemskap i föreningen. I ovan nämnt medlemsblad infört förslag till stadgar antogs som bekant vid föreningens bildande med den ändring att årsavgiften bestämdes till två kronor.

Kamrater, stödjen vår förening! Använd den medföljande anmälningsblanketten till att anmäla Eder själv, om Ni icke förut är medlem, om så är fallet, skaffa en ny medlem.

Hotell Gillet - Skövde -

Rekommenderas.

Beställningar för större och mindre fester samt abonnemang emottagas tacksamt.

Tel. 411.

Ny regim.

FÖR ALLT INOM

UR & OPTIKEN

rekommenderas

Fra B. FEINBAUMS Ur & Optisk affär.

Tel. 334.

Skövde.

Tel. 334.

Kungl Göta Trängkärs Kamratförening och Götaträngaren 60 år

Redaktören

Fredagen den 29 september 1995 hade ett 60-tal medlemmar ur Kamratföreningen samlats för att övervara de evenemang som gick av stapeln på Heden och andra platser i Skövde.

- Hans Majestät Konungens överlämning av fanor till Skaraborgs regemente, Skaraborgsbri-gaden, Arméns underhålls- och motorskola samt Arméns underrättelseskola.
- T 2:s 90-årsjubileum som förband i Skövde med bl a parad och förevisning (se mer därom på annan plats).
- P 4:s demonstration av pansarbrigadens moderna materiel.
- Kungl Göta Trängkärs Kamratförenings och Götaträngarens 60-årsjubileum.

Efter en smaklig lunch på Götamässen tog Gunnar R Nilsson ett kraftfullt befäl och förde kamraterna per buss till "TRÄNGEN" d v s T 2:s gamla kasernområde där Högskolan i Skövde numera huserar. Studievägledaren vid Högskolan, byrådirektör Björn Hellberg (son till välkände Götaträngaren Bertil Hellberg) informerade om och visade delar av Högskolan. Härvid kunde Götaträngarna bl a konstatera att även om det mesta var förändrat så kunde man ändå känna igen sig. Många kände tillfredsställelse över att officersmässen fått vara kvar tämligen oförändrad i sin nya roll som personalrum för Högskolans anställda.

"Gamla" Götasalen är numera bibliotek. Sålunda gymnastiseras nu hjärnor där fordom så mycket fysisk möda nedlagts på såväl idrottsliga aktiviteter som dans och liknande verksamhet. Tidsprogrammet sprack nästan när kamraterna spred ut sig i "Stora kassern" i sina försök att återfinna logement, dagrum, befälsrum etc. Emellertid lyckades man återsamla sig och via ridhus och stall (där hästlukten numera är helt försvunnen!) återvända till "nya" T 2 och Götasalen, där kårchefen, överste Nils Smith, hälsade välkommen och presenterade det fortsatta programmet.

- Åter inom grindarna

- Profiler som (att) minnas: Thunberg, Torsten Persson, "Skepparn"

Tränginspektören, överste 1. Lars Nordmark, informerade bl a om att den för soldaten så viktiga vatten- och livsmedelsförsörjningen inte följt utvecklingen utan måste förbättras för att säkerställa soldatens stridsvärde.

Erfarenheterna av Arméns underhållscentrum (UHC) är mycket positiva och man kan efter snart fem år konstatera stora synergieffekter. Man har redan nu försvarsmaktsgemensamt funktionsansvar för bl a krigspersonaltjänst och trafikjänst, man arbetar för att utöka detta ansvar till fler funktioner, i första hand inom förnödenhetsförsörjning. UHC har en årsbudget på 42,5 mkr, 55 anställda och ca 23000 elevdagar per år. Den framtida utvecklingen för truppelaget berördes och i underlaget för nästa försvarsbeslut finns alternativ med 0, 1, 2, 3 trängkårer. T 2 synes dock ha en relativt god "överlevnadsprognos". Därutöver presenterades en krigsorganisationshypotes.

Såväl tränginspektören som kårchefen betonade att trots svårigheter och osäkerheter så gäller det att ta vara på de möjligheter till en positiv utveckling som ändå finns.

Så var det dags att uppmärksamma Kungl Göta Trängkårs Kamratförenings 60-åriga tillvaro. Gunnar R Nilsson anträdde talarstolen och förklarade inledningsvis sin avsikt att ej begagna "reservtryne" (= mikrofon och högtalare). Detta visade sig också obehövt, ty med sedvanlig akkuratess och diktion tog Gunnar med sig kamraterna på en resa i tiden som inleddes med att återkalla stämningarna efter 1925 års försvarsbeslut, vilket bl a innebar nedläggning av många förband. Runt om i landet bildades kamratföreningar med syfte att bevara fina traditioner, gott kamratskap och andra positiva värden. Även T 2 var i farozonen men klarade sig.

Den 1 september 1935 överlämnade fördelningschefen, generalmajor Lilliehöök, Göta trängkårs fana till kårchefen, major Holmberg, under en ceremoni på Västra fältet. Därpå följde förevisningar av anspannstjänst, sjukvårdsmoment, fordonsexercis, motorcykelkadriilj m m.

Ca 600 Götaträngare samlades sedan i Manskapsparken, där man beslutade att bilda en kamratförening, vars förste ordförande blev förutvarande

kårchefen, överste R T Berg. Samtidigt togs beslut om att utge ett medlemsblad, GÖTATRÄNGAREN, att utges kvartalsvis (frekvensen blev efter hand lägre). Första numret utkom den 1 december 1935. Årsavgiften fastställdes till 2 kronor (!).

Många framstående män ingick i styrelse och redaktion, varav kan nämnas L Carell som var en talangfull amatörmålare och vars alster kunde beskådas på officersmässen i form av den s k "punschtavlan" samt A Sunnerbo vars poetiska ådra bl a kom till uttryck i "Från Axevalla hed" (1939), som publicerades i GÖTATRÄNGARENS marsnummer 1940.

Emellertid var inte Skövdeföreningen först.

Redan 1934 hade en kamratförening bildats i Göteborg. (Under relativt kort tid fanns dessutom kamratföreningar även i Malmö och Karlstad). Man kan nog ana sig till att Göteborgsföreningens tillblivelse var ett incitament till etableringen i Skövde. Göteborgarna var talrikt representerade i Skövde den 1 september 1935.

Även fortsättningsvis spelade Göteborgsföreningen en pådrivande roll och tog många minnesvärda initiativ. Konditor Bertil Nilsson var under många år dess ordförande och svarade personligen för att idéerna både "kläcktes" och genomfördes. Särskilt gott gehör tycks han ha haft hos T 2:s legendariske chef, överste Bror Sandberg, de var med ett modernt uttryck ett veritabelt "radarpar". Bland alla de evenemang, som under 1950-talet tillkom på deras tillskyndan bör i detta sammanhang särskilt nämnas när Göteborgsföreningen skänkte en fana (vår nuvarande) till Skövdeföreningen vid en ceremoni i Karlsborg 1955, varvid även en minnessten restes över T 2:s tid därstädes.

Lars "Skepparn" Skeppstedt kompletterade Gunnar R Nilssons framställning med en initierad genomgång av persongalleriet på ryttmästare Schildts monumentalmålning, Götasalen.

Varma applåder förmedlade kamraternas uppskattning och tack till dem båda.

Därefter tog kårchefen åter till orda och redogjorde för kårbegreppets återkomst samt om kårens uppgifter och organisation 1995/96.

Som avslutning på jubileumsdagen delade kårchefen ut Kamratföreningens plakett i silver (15 stycken) och brons (3 stycken). Sex av dessa kommer att utdelas vid senare tillfälle p g a förhinder.

1925 års stämmningar kan ånyo förnimmas 1995. Kungl Göta Trängkärs Kamratförening har alltså en viktig uppgift i att tillvarata, bevara och föra vidare de värden som våra kamrater för 60 år sedan ansåg omistliga och som lätt kan gå förlorade i en föränderlig tid såväl utom som inom försvarsmakten. Den inneborende kapacitet som finns bland ca 600 medlemmar i vår kamratförening utgör en god grund för att kunna lösa denna uppgift.

– Ett dussin plaketthinnehavare fr v: Gillgren, Enochsson, Ljungné, Rapp, Thunberg, Floberg, Jensen, Myhrberg, Forsberg, Hellberg, Skeppstedt, Fransson samt kårchefen.

Kamratföreningens årsmöte 1995-10-28

Under Kårens Dag avhölls sedvanliga årsmötesförhandlingar med åtföljande medalj- och plakettutdelning.

Styrelsens sammansättning 1995-96

Ordförande	Nils Smith
Vice ordförande	Jan-Eric Jansson
Sekreterare	Håkan Jansson
Kassaförvaltare	Mats Fransson
Ledamot	Gunnar R Nilsson
Ledamot	Bertil Hellberg
Ledamot	Jan E. Thunberg
Ledamot	Hans Jensen
Ledamot	Christer Rapp
Ledamot	Karl-Gustav Ljungqvist
Ledamot	Bengt Enochsson
Ledamot	Håkan Forsberg
Redaktör	Alv Svensson

Revisorer

Gunnar Gunnarsson och Ryne Myhrberg.
Suppleanter: Tage Persson och Olle Andersson

- Lennart Brinkmann tar emot Göta trängkärs guldmedalj av kårchefen under överinseende av fr h Gunnar Nilsson, Marianne Andersson, Claes av Geljerstam, Rune Myhrberg Gunnar Gunnarsson

Kårens dag 1994-11-19

- *Fanmarsch.*

- *Fanvakten och kamratföreningens fanor.*

- *Blivande armélejon ?*

- *"Bonnpermis" ?*

- *Dansk - svensk blandning.*

- *Luftgevär, ett populärt inslag.*

Kårens dag 1995-10-28

- Kåren uppställd med fanvakt.

- ISB-plutonen visar brandbekämpning.

- Överlevnadskunskap förmedlas.

-Fam Tausis avsmakar naturens nödproviant.

*- De skall böjas i tid.....
Gustav Wikblom får instruktioner.*

- Målgång i stafetten.

Grundutbildningen 1994/95

Övit Otto von Krusenstierna

Utbildningsåret 94/95 är slutfört. Den 12 maj ryckte 39 transportledningsassistenter med avsedd krigsplacering inom fottransportledningsorganisationen ut. En vecka senare, den 19 maj "muckade" tre komp tillhörande 10. mekuhbat, ca 350 soldater, efter sina 15 till 7,5 månaders grundutbildning. Med de senare avslutades en mycket lång tradition inom trängtrupperna - att utbilda allsidigt sammansatta underhållsförband till brigaderna. Den uppgiften åligger nu, i enlighet med FB 92, brigaderna själva. T 2 utbildningsuppdrag 94/95 att utbilda stabskomp, sjvcomp och underhållskomp till MekB 10 genomfördes så att säga på "övertid".

Det innebar ett förtroende för trängens och T 2:s förmåga.

Utbildningsbefälet kan vara stolta över sin insats. Utbildningsresultatet är gott - inte bara för att det är vi själva som värderar det. Under förbandsövningsskedet genomfördes tre större förbandsövningar i tät följd. Vid alla dessa övningar fick 10. mekuhbat från övriga deltagande förband erkännande för såväl sin fältmässighet, goda anda som för sina understödsinsatser. Vid två av dessa övningar deltog dessutom Transportledningskolan. Jag kan inte låta bli att återge C 4. förd (öv 1. Ulf Henricsson, tidigare C MekB 10) kommentar i samband med hans inspektion av bataljonen under DALPILEN. *"Detta är den sista underhållsbataljonen på mycket lång tid som kommer att bli ordentligt utbildad."*

Plutonerna har nått goda utbildningsresultat. Detta beror inte minst på den positiva inställningen till värnplikten, som i stort sett alla värnpliktiga har. Detta är naturligtvis mycket stimulerande, men också krävande. Utbildningsbefälet har i detta stycket väl motsvarat mina förväntningar. Med hög ambition och ett bra ledarskap, vilket inte minst haft en mycket god inverkan på KB- och PB-vpl, har de genomfört sina uppgifter. Anspänningen på de totalt 55 befälen på GU-bat har tidvis varit mycket stor. Vissa plutoner har legat upp till 60-70 dygn i fält (KB/PB).

Mot denna bakgrund var det inte lätt att som utbildningsledare utse bästa pluton. Valet blev slutligen välförtjänt, men i hård konkurrens, underhållspluton, som väl uppfyllde kravet på god anda, fältdisciplin, goda kunskaper och färdigheter. Under utbildningsåret har fem officerare ur MekB 10 tjänstgjort på GU-bataljonen.

De har varit till stor hjälp under utbildningen och också fått många möjligheter att öva sig i sina respektive befattningar. Diskussionerna om underhållsledningsprinciper m m har varit många och intressanta.

Till MekB 10 återvänder nu dessa fem officerare jämte lt Mikael Åhlén. De är alla förhoppningsvis väl förberedda för sin kommande uppgift - att vidmakthålla krigsdugligheten på dessa tre kompanier samt att så småningom själva utbilda resten av bataljonen.

*-Nöjd leverantör och dito kund.
(Övit von Krusenstierna och Mj Thorell)*

Grundutbildningen 1995/96

Övlt Otto von Krusenstierna

I och med utbildningsåret 95/96 kan man säga att T 2 går in i ett nytt skede vad gäller utbildningsuppdrag. Efter brigadunderhållsutbildning och utbildning av en fördelningsunderhållsbataljon (numera milotransportbataljon) kommer nu tiden att ägnas åt att sätta upp respektive vidmakthålla två milotransportbataljoner, fyra sjukvårdsförstärkningskompanier samt ISB-troppar och trafikplutoner till sex brigader. Därutöver skall ca 50 transportledningsassistenter utbildas varje år samt ca 50 vpl per år till Södra underhållsregementet.

Mot denna bakgrund organiseras fr o m utbildningsåret 95/96 GU-bat i tre utbildningskompanier och en transportledningskola. Kompanierna skall i första hand ses som ändamålsenliga utbildningsenheter utifrån utbildningsrationalitet och en krigsorganisationsnära utbildningsorganisation. Det totala antalet värnpliktiga kommer att uppgå till ca 350 per år, d v s kompanierna är förhållandevis små. Kompanierna är döpta till: 2. komp (KARSTORP) och 3. komp (MARIEBERG), vilka båda utbildar kompanier till milotransportbataljon och 4. komp (NORA), som utbildar sjukvårdsförstärkningsenheterna. Transportledningsskolan

(från 96/97 1. komp) för KARLSBORGS traditioner vidare.

Utbildningsåret 95/96 utbildar vi ett milotransportkomp till vardera av två milotransportbataljoner, två ISB-troppar, en idrottspluton (24 vpl för placering som MC-ord och intranstransportmän i milotransportbat) samt ½ sjukvårdsförstärkningskompani (en sjuktransportpluton å 16 sjuktransportbilar 2 ton samt en dryg sjukvårdstropp). Därutöver utbildas 45 transportledningsassistenter. Totalt innebär detta ca 300 värnpliktiga fördelade på 10 "plutonsenheter" å 20-50 värnpliktiga.

För detta disponerar GU-bat totalt 43 befäl (inklusive bataljonsstab och kompaniledningar) och två vårdlärare. På materielsidan rör det sig om bl a ca 245 fordon av olika slag (däribland 48 tunga lastbilar med släp).

Två milotransportkompanier innebär bl a en transportkapacitet på 640 ton, 232 kbm drivmedel och 20 ton livsmedel i kylbilar i en vända. För att öva sådana förband krävs särskilda åtgärder. Strävan är att de båda kompanierna under året skall få samöva och utnyttjas för nyttotransporter.

Var finns T 2:s yrkesofficerare hösten 1995?

Hemma på T 2	50
Elever på MHS och KHS	10
FN-tjänstgöring	1
Tjänstlediga (bl a "RYA")	8
Skövde garnison ("stödproduktionen")	16
UhC	11
HKV, MB, FÖRD m fl spridda över riket (varav 27 mj-övl i "nivå 2-3")	35
Summa:	131

Således är 62% av T 2:s yrkesofficerare verksamma på annan plats än T 2!

Hur är det då med rekryteringen?

Jo, trots kärva tider i försvaret kan T 2 ändå rekrytera nya officerare. Hösten 1995 är fem officersaspiranter och två reservofficersaspiranter under utbildning.

Utnämningar 1995

Till överstelöjtnanter har 1995-04-01 utnämnts Gustaf Berggren, Leif Engström och Jan-Håkan Otterberg.

Efter genomgången MHS TAK A har Niclas Wallin utnämnts till major.

Till kaptener har 1995-05-12, efter genomgången KHS HK, utnämnts Tomas Dahlborg, Magnus Heed och Thomas Lyck.

Efter genomgången KHS AK har Fredrik Gustavsson och Jonas Adolfsson, utnämnts till löjtnanter.

Vi har fått två nya reservofficerskaptener. Dessa är Lars-Erik Axelsson och Hans Rostedt. De utnämndes 1995-03-31 efter genomförd KHS ROK.

VI GRATULERAR TILL UTNÄMNINGARNA.

- Gustaf Berggren

- Jan-Håkan Otterberg

- Niclas Wallin

Ombyte förnöjer (?)

Nedanstående Götaträngare har på ett eller annat sätt gjort "kursförändring".

Vi önskar lycka till på den fortsatta färden.

Löjtnant Gilbert Åhsbäck har tecknat avtal om utbildning med stöd av RYA. Gilbert utbildar sig till frisöroch slutade 1994-12-31.

Löjtnant Mikael Tarland har med RYA-stöd övergått till civil verksamhet. Han slutade 1995-02-01.

Löjtnant Arne Berntsson har med RYA-stöd övergått till civil verksamhet. Han slutade 1995-06-30.

Fänrik Mikael Hellman har övergått till civil verksamhet. Han slutade 1995-03-01.

Kapten Håkan Forsberg slutade vid T 2 och började 1995-06-01 vid P4/ Fo35. Ammunitionstjänst på heltid blir den nya uppgiften.

Löjtnant Mikael Åhlén har fått transport till sitt krigsförband Mek B 10 i Strängnäs från 1995-07-01.

Löjtnant Steve Pettersson har återvänt till T 2 1995-06-01 efter tjänstgöring vid UhC.

Fänrik Hans Siljelo, IB 15, tjänstgör vid T 2 1995-06-06--12-31 för att eventuellt senare placeras vid T 2.

Löjtnant Pär Ljungqvist, I 22, har återvänt till och tjänstgör vid T 2 1995-07-01--1996-01-01 för att eventuellt placeras vid T 2.

-Gilbert Åhsbäck avtackas

- Mikael Tarland

-Arne Berntsson

-Mikael Hellman

Idrott och friskvård 1994/95

Jonny Asp

En blick i backspegeln visar att det hände mycket under utbåret 1994/95. Våra anläggningar som erbjuds anställda och vpl har genomgått en standardhöjning, bl a kan nämnas att gymnastiksalen har nytt golv och hela delen med omklädning och duschar är ny. Motionshallen för anställda har kompletterats med diverse utrustning t ex boxningssäck. Personalen på avd är den gamla vanliga, förutom att Peder Eriksson har förstärkt avdelningen. Detta till en följd av att vi skall ge stöd till hela garnisonen, med bl a skolorna US med OHS/HK och SSS/HK.

Tävlingsmässigt var de stora händelserna MM Mc vinter i Älvdalen en höjdare, med mycket hjälp av 3. komp. Ebersteintävlingen i Östersund var en annan. Deltagandet i Eberstein började redan hösten 94 med nominering av deltagare, vi hade ett ovärderligt stöd och hjälp av Stig Låth. Han tränade lagen gemensamt en gång/vecka. T 2 laget bestod av Mj Anders Löfvenborg, Lt Anders Lundgren och Lt Mikael Åhlén.

Några axplock ur resultatlistorna.

3. komp tog storslam i serietävlingen mellan kompanierna genom att bli kårmästare i handboll, innebandy, lagkapp, löpstafett och därmed också totalt.

Av resultat på bortaplan bör särskilt nämnas att T 2 tog lagguldet i fältskjutning vid Militärmästerskapen (MM) genom Fk Mattias Johansson, kn Lars Carlsson, lt Krister Liljedahl och kn Mauro Stell.

Mj Anders Löfvenborg har kört till sig flera framstående placeringar med motorcykel t ex en sjätteplats i militärklassen (tillika AM) i Gotlands Grand National.

T 2 nådde en femte plats i Ebersteintävlingen på skidor.

Därutöver genomförde flera T 2-officerare Vasaloppet /öppet spår.

*- Kårchefen beredd dela ut pris till vinnande lag.
(3. komp)*

Kårmästerskap

	<i>Klass 1 (- 35 år)</i>	<i>Klass 2 (36-50 år)</i>	<i>Klass 3 (50 år-)</i>
<i>Dagorientering:</i>	<i>Fk Tomas Larsson</i>	<i>Mj Kent Johansson</i>	<i>Öv Nils Smith</i>
<i>Nattorientering:</i>	<i>Lt Anders Lundgren</i>	<i>Övit Håkan Jansson</i>	<i>-----</i>
<i>Fälttävlan:</i>	<i>Fk Tomas Larsson</i>	<i>Övit Håkan Jansson</i>	<i>Öv Nils Smith</i>
<i>Terränglöpning:</i>	<i>Lt Jesper Eriksson</i>	<i>Övit Håkan Jansson</i>	<i>-----</i>

I fältskjutning (en klass) segrade Fk Tomas Larsson.

Götaträngare i FN-tjänst 1994/95

Under 1994/95 har ytterligare några Götaträngare fört den långa och fina traditionen vidare genom att ställa upp i de internationella åtaganden som Sverige gör. Denna gång inom ramen för FN-insatserna i det forna Jugoslavien.

I den västsvenska bataljonen "BA 03" ingick bl a

FA/överstelöjtnant Alv Svensson, RS/major Peter von Essen, major Håkan Nyström, RO/kapten Lars Hartelius, RO/kapten Håkan Andersson, löjtnant Ulrika Palerhag och fänrik Björn Lindulf

samt i högkvarter kompaniet (ZAGREB) kapten Karin Pettersson.

I Somalia major Rolf Berg samt i mellanöstern major Mats Billing.

FN firar i år sin 50-årsdag.

Med anledning därav innehåller GÖTATRÄNGAREN fyra artiklar med anknytning till FN och T 2.

"En iskall i MOGADISHU" - Ett klipp ur en långväga FN-insats med abrupt slut

Major Rolf Berg

Att ännu en gång få fira nyår i Somalias söndertrasade huvudstad Mogadishu, kändes inte som någon större lockelse. Men som oftast i sådana här sammanhang är det frågan om att fatta ett snabbt beslut och så väldigt mycket tid till eftertanke fanns egentligen inte. Något smickrande tedde sig naturligtvis också erbjudandet om att få leda avslutningsfasen i det omdiskuterade Somalia-projektet. Fåfångan avgjorde slutligen att utmaningen antogs.

Resan påbörjades med flyg från Arlanda annandag jul -94 och ombord fanns jag och fyra andra officerare, som alla varit verksamma vid något av de fyra sjukhus, som Sverige bemannat i Mogadishu under 1993. Resan och landningen i Nairobi var helt odramatisk och vi såg fram emot att få återkomma till universitetsområdet i Mogadishu, där sjukhuset sedan ett år tillbaka bemannats av en Pakistansk styrka. Det var denna vi förväntades hjälpa med att plocka ned och packa ihop sjukhusmaterielen, som snarast därefter skulle sändas iväg med båt till något lugnare ställe. Den Pakistanska styrkan hade begärt svenskt bistånd, då de inte trodde sig om att kunna genomföra nedmonteringen av den tidigare svenska, men nu FN-ägda sjukhusmaterielen på egen hand.

- Författaren bland pakistanska kollegor på sjukhusområdet i Mogadishu.

Vår resa från Nairobi flygplats till Mogadishu företogs med ett FN-plan av äldre modell och var en bra förberedelse till vad,

som komma skulle. Det var ingen upplytande syn, som mötte oss när vi efter någon timmas skakig flygfärd åter trampade den karaktäristiska somaliska sandblandade jorden.

Här var en uppbrottsstämning, som verkligen var värd namnet. Av någon speciell anledning, som vi aldrig lyckades utröna, hade parterna överenskommit om att FN-styrkan skulle ha lämnat landet en dag, som var så nära i tiden att man omöjligt kunde hinna få med sig all materiel, som i ett vällovligt syfte införts och ansamlats i ett område med Mogadishu som centrum. För den oinvigde tedde sig verksamheten som mildt uttryckt "något kaotisk". Med anledning av att tiden, som stod till buds för uppdraget var i kortaste laget förflyttades vi omedelbart per helikopter till sjukhusområdet, där förväntansfulla pakistanska officerare tog emot oss med öppna armar. Här bör nämnas att säkerhetssituationen då var sådan att i stort sett inga FN-transporter företogs på marken. De somaliska klanstriderna hade återigen tagit fart och det första intrycket var förvillande likt det, som bjöds när vi första gången stiftade bekantskap med de somaliska banditgängen i december -92.

I likhet med många andra länder från fjärran världsdelar, lever Pakistan kvar i det förgångna vad avser ledarskap och umgänge mellan befäl och trupp. Officerare förväntas inte delta i något slags kroppsarbete eller annat slikt, som skulle kunna göra att det hierarkiska systemet luggades i kanten. Man kan därvidlag mildt uttryckt påstå att vårt vedertagna svenska truppnära ledarskap till en början väckte viss uppmärksamhet bland de pakistanska vännerna. Mot bakgrund av den korta tid som fanns till vårt förfogande, beslutade vi oss trots risken för kulturkrock för att handgripligen leda arbetet.

Arbetsgrupp i erforderlig mängd ställdes till vårt förfogande, dock med det förbehållet att fredagen skulle hållas arbetsfri beroende på firandet av den muslimska helgdagen. Religion i all ära, men här gällde andra kriterier, så vi lyckades att omintetgöra även denna urgamla sed och arbete ge-

nomfördes alla dagar. De pakistanska officerarna följde med stora ögon vår verksamhet, som präglades av uppkavlade ärmor och svettiga pannor. Parallellt med att bryta ned och packa all materiel, så ägnade vi oss åt att förhandla om containers i tillräcklig mängd samt fordon för transport av all materiel till Mogadishu hamn så småningom. Detta var en grannlaga uppgift eftersom det förutom ca 25 containers var ett stort antal kärror och vagnar, som skulle dras till hamnen. Eftersom de svenska dragbilarna (Tgb 30) för säkerhets skull redan skeppats iväg fanns inte några naturliga dragfordon, vilket vållade stort huvudbry hos UNISOM HQ.

Efter mycket funderande hit och dit beslutades att transporten skulle genomföras med somaliska lastbilar under ledning av en somalier med chefsbakgrund. Denne hade säkert i sin krafts dagar varit en framstående ledare, men i den anarki som nu rådde hade han uppenbara problem att dirigera sina chaufförer i rätt riktning.

Stöldbenägenheten var också stor bland dessa, som förmodligen saknar regelrätt arbete ända sedan konflikten bröt ut. Förutom att brottas med dessa direkt uppgiftsstyrda delproblem hade vi att handskas med alla somalier, främst kvinnor, som under FN-perioden hade varit anställda av UNOSOM. Dessa människor förstod nu att de relativt sett goda förhållanden, som trots allt förevarit under den korta FN-tiden var till ända. I denna till synes hopplösa situation då allt tycktes vara på väg tillbaka till den gamla och galna tidens ordning, var deras enda möjlighet att försöka tugga eller i sämsta fall stjäla av den materiel, som lika fort som den för några år sedan dök upp, höll på att försvinna framför deras ögon. Vi kände pressen att på något sätt så här i elfte timmen försöka gottgöra något av det misslyckande, som FN-styrkan i Somalia vid denna tidpunkt tillskrevs.

Materiel som hemma i Sverige utan vidare spisning skulle ha förvisats till soptippen fick i somaliernas ögon ett ofattbart värde och mottogs med öppna armar. Vi svenskar har ju alltid i internationella samman-

hang arbetat i en humanitär riktning och insett vidden av ett sådant handlande. Tyvärr har inte alla nationer den vidsyntheiten, vilket många gånger försvårat eller till och med omöjliggjort sådana vällovliga syften.

Allt arbete med att bryta sjukhuset och lasta materiel i containers, som till slut blev 28 st, genomfördes under en fjortondagars period, där det sista momentet bestod i att containers och kärror etc transporterades respektive drogs under eskort till hamnområdet. Detta var en transportoperation, som skulle fått den mest kallhamrade transportofficer härhemma att ta sig för pannan och också om möjligt ta sin hand ifrån densamma. Det var också vad vi gjorde emedan vårt ansvar bestod i att understödja brytande och lastning i containers. Transporten genomfördes emellertid utan större missöden och vi kunde i samband med vår egen avtransport från Mogadishu flygplats konstatera att lastbilarna med den värdefulla lasten nått hamnområdet. Nämnas bör också att förutom den egentliga sjukhusmateriel "hittades" allehanda gastuber på flera platser i och runt Mogadishu. Eftersom huvuddelen av dessa kunde härledas till sjukhusverksamhet, tog vi på oss ansvaret för ihopsamling och lastning av denna höriskmateriel. De högar av gastuber, som fanns på flera platser och som ingen tycktes känna till eller i vart fall inte ville vidkännas vållade oss stora bekymmer och fyllde så småningom fyra stycken tjugo fots containers. Detta med gastuberna är signifikativt för hela avslutningen av FN-missionen i Somalia.

Det var beklämmande att se i vilket skick som FN lämnade landet. Jag var en av de första svenskar, som landade i Mogadishu i slutet av 1992. Den syn vi då möttes av var beklämmande men på något sätt acceptabel.

När vi nu lämnade samma stad i januari - 95 var synen också beklämmande, men naturligtvis helt oacceptabel. Att världen (läs FN) plötsligt bestämmer sig för att ett

visst land inte längre är intressant och drar sig ur, borde inte vara liktydigt med att landet ifråga lämnas i ett skick, som är sämre än när man anlände. Slutfacit för FN:s operation i Somalia är förmodligen att nöden avhjälpstestillfälligt, men att någon bestående hjälp inte överbringats. Skälen är säkert flera och det avgörande återfinns hos somalierna själva, som inte lyckades komma överens så pass att det kunde utgöra en grund för en fortsatt återuppbyggnad under FN:s successiva urdragande. För oss fem officerare från Sverige, som utgjort en mycket liten del i det stora sammanhanget återstod bara att utan vidare intermezzon återvända till det kylslagna januarivädret därhemma. En fråga som vi ofta ställde oss när arbetet med materielavvecklingen pågick var om och i så fall när sjukhusmateriel skulle ankomma till Sverige, vilket var det alternativ till slutdestination, som föreföll vara det mest aktuella då vi befann oss därnere. Nu ca nio månader senare vet vi svaret. Materiel har helt nyligen anlänt till Sverige och skall snarast packas upp, vårdas och istandsätas för att kunna insättas i någon annan FN-operation, där behov finns.

Oavsett var detta blir, är jag övertygad om att en sådan insats kommer att bli till ovärderlig nytta för den befolkning, som då är i behov av medicinsk hjälp. Detta under förutsättning att sjukhuset bemannas av personal från ett land, som har inställningen att humanitär hjälp till lokalbefolkningen är ett bra sätt att bedriva FN-arbete på.

Vi har tyvärr sett motsatsen i både Libanon och Somalia, där Sverige lämnat över till nationer, som inte haft den inställningen, utan ägnat all sin kraft åt att hjälpa den FN-styrka, som funnits på platsen. Detta torde naturligtvis alltid komma att vara den primära uppgiften, men har tidigare aldrig inneburit att all kapacitet ianspråktagits.

Alltså bör slutsatsen vara att restkapaciteten oavkortat måste tillfalla befolkningen på platsen, till vars hjälp i de allra flesta fall FN-operationen tillkommit och därtill också bekostats av alla till FN anslutna stater.

FN - tjänst i Kroatien

Kapten Karin Pettersson

När jag efter min hemkomst från Kroatien möttes av kommentarer såsom; "Hur var det i Bosnien?" "Välkommen hem från Tuzla" och ett tjänstemeddelande som sa att jag varit på FN tjänst i Makedonien, förstod jag att många lätt blandar ihop begreppen. Därför tänkte jag berätta lite om vad UNPROFOR, United Nation Protection Force, gör i Kroatien, samt vad vi svenskar gjorde där.

UNPROFOR I KROATIEN

Då jag tjänstgjorde i Kroatien, maj - nov. 1994, var landet indelade enligt följande:

1. Fyra stycken sektorer sk UNPAs, United Nation Protection Areas, dvs landområden som serber ockuperat. Dessa områden hade haft serbisk majoritetsbefolkning under mycket lång tid.

2. Övriga delar av Kroatien med Kroatisk majoritet.

Det var alltså med UNPAS eller sektorer i Kroatien, som FN:s verksamhet i forna Jugoslavien började i April 1992. De fyra sektorerna som skapades benämndes efter de fyra väderstrecken; Nord, syd, öst och väst, och UNPROFORs uppgifter i sektorerna var följande:

1. Demilitarisera sektorerna och förmå JNA att lämna Kroatiskt territorium.
2. Att de lokala myndigheternas arbete med hjälp av och övervakning från FN, skulle börja fungera.
3. Att alla människor i sektorerna skulle kunna bo kvar, utan risk för den personliga säkerheten.
4. Att flyktingarna från sektorerna, sk "displaced persons", skulle kunna flytta tillbaka till sina hem.

- Författaren (t.h.) med några skaraborgare.

Fram till våren 1995 hade UNPROFOR fortfarande dessa uppgifter, men efter hand som konflikten trappades upp i Kroatien, med Kroatiska offensiver mot framför allt Krajina området i augusti 1995, har UNPROFORs roll och situation ändrats. Detta kommer jag inte gå närmare in på här, utan fortsätta med att berätta om vad vi svenskar gjorde där.

Den svenska kontingenten i Kroatien

Jag tjänstgjorde alltså som plutonchef på det svenska högkvarter kompaniet JK 05 i Zagreb, Kroatiens huvudstad. Kompaniet bestod av tre stycken plutoner och en fristående grupp.

Stabs - och expeditonsplutonen, med uppgift att understödja UNPROFORs högkvarter med stabsassistenter, samt att upprätthålla kontakten med Sverige och högkvarteret där. En viktig funktion var att förse alla de svenskar som tjänstgjorde i ex Jugoslavien med information och nyheter hemifrån.

Jag tänker då på UNMOs, (Militärobservatörerna), CIVPOL, (de civila poliserna), EU monitorerna, (eller glassgubbarna som vi kallade dem p g a deras helvita klädsel) samt övriga svenska

stabsofficerare som arbetade på högkvarter och staber runt om i Kroatien. Många civilanställda svenskar passade också på att nyttja våra tjänster, detta med information och post hemifrån är otroligt viktigt när man är ute på detta vis.

Vi försåg dem även med svenska varor typ snus och andra svenska specialitéer. Jag kommer särskilt ihåg en morgon då det stod en rysk civilpolis på mitt kontor, han såg lite förvirrad ut och sträckte fram en lapp till mig. Där stod det en beställning på 10 dosor general snus, som skulle skickas med ryssen ut till sektor väst, där en svensk civilpolis var utan detta livsnödvändiga njutningsmedel.

Vaktplutonen svarade för vakttjänsten vid högkvarteret, en typ av kasernvakt kan man säga. Plutonen svarade även för viss eskorttjänst, samt övriga bevakningsuppgifter som kunde komma an på kompaniet. En mindre trevlig uppgift för plutonen var att vara hedersvakt vid de ceremonier vi hade för stupade FN-soldater, ceremonierna genomfördes i sin helhet i kompaniets regi.

Transportplutonen transporterade framför allt drivmedel ut till sektorerna och de olika bataljonerna, även vissa transporter med andra förmödenheter genomfördes. Vidare körde man rotationstransporter inom både Kroatien och Bosnien, rotationstransporter är när man byter personal i de olika bataljonerna. Till sist hade man en VIP grupp som körde de flesta VIP transporterna inom högkvarteret, allt i från Mr Akashi, FN-ambassadörer, Force Commander till Sveriges ÖB.

Vår pionjärgrupp arbetade mest med diverse underhållsarbeten på den svenska campen, men var även flitigt engagerade av andra kontingenter.

Kompaniet ingick i den svenska kontingenten, som sammanlagt bestod av ca 119 officerare och soldater. Vår kontingentschef var Öv Öster, vars tillikauppgift var garnisonschef i Zagreb.

I Zagreb finns som jag tidigare nämnt UNPROFORs högkvarter för forna Jugoslavien, en gigantisk stab på över 1000 personer, civila och militärer. Staben är belägen i fd JNA lokaler i centrala Zagreb.

Nästan all UNPROFOR personal (militär) med några undantag är förlagda till en gemensam bas vid Zagrebs internationella flygplats, Pleso basen eller RLB, rear logistic base, alltså en bakre underhållsbas för FNstyrkorna i forna Jugoslavien.

Camp Pleso, ett område på 52,8 hektar med ca 2300 invånare. På basen finns det 65 byggnader, 573 containrar varav 490 av dessa är bostäder, 25 st tälthallar, 1260 fordon, 11 st FN-kontrollerade flygtransportmedel samt 9,6 km väg. På området finns det dagtid över 3100 personer fördelade på ca 30 enheter upp till bataljonsstyrka med ett 30-tal nationaliteter representerade.

Som ni säkert förstår flöt inte verksamheten helt smärffritt med tanke på de olika kulturer och denna mängd av människor som skulle samarbeta. Konflikter uppstod då och då, dock löste sig det mesta rätt snart.

Man kom att samarbeta med både officerare och soldater från många hörn av världen, något som jag ser som en av de största behållningarna av mina 6 månader där nere.

Något direkt hot förelåg aldrig mot basen, även om vi var samgrupperade med det Kroatiska flygvapnet. Det var väl inte förrän sista veckan vi var där som det hettade till något och vi gick upp i "Red Alert". Då hotade serberna med att skjuta artilleri mot basen, flygplatsen och den Kroatiska flygbasen. Dock hände ingenting denna gången, men ca 1 vecka senare sköt de mot basen, inga skador rapporterades.

Zagreb som stad hade mycket att bjuda på och alla var vi nog rätt så förvånade hur bra allt fungerade. Jag trodde jag skulle komma ner till en krigsdrabbad stad, i stället möttes man av en vacker stad med liv och rörelse överallt.

Kroatien som land var mycket vackert och vi gjorde flera besök ner till Adriatiska kusten, det var svårt att förstå att landet faktiskt var i krig. Vi hann med att se mycket av landet vi tjänstgjorde i, jag fick dessutom tillfälle att besöka alla sektorer i Kroatien samt Nordbat 2 i Bosnien.

Kompaniet anordnade även helgresor till Slovenien, Italien och Ungern, visserligen var vi inte lediga speciellt mycket, men då tid gavs ordnade vår "travel" mycket aktiviteter.

Det var lätt att koppla bort att landet var i krig, eftersom allt i stort sett var som vanligt i Zagreb, därför försökte vi ordna så att våra soldater fick tillfälle att besöka de olika sektorerna. Dessutom blev vi påminda

om kriget då vi hade de tidigare nämnda ceremonierna för stupade FN soldater, under tiden jag var där hade vi ceremoni för den 100:ade FN soldaten, inget angeläget jubileum precis, kriget kändes väldigt nära i dessa stunder.

Slutligen vill jag säga att FN tjänst är något som alla som har möjlighet borde prova på, det är otroligt lärorikt och intressant. Det är ett ypperligt tillfälle att få prova på internationell tjänst i "kronans kläder" och se hur vi svenskar står oss bland övriga militära förband. Så du som har chansen sök direkt, du kommer inte att ångra dig. Tvärtom ger det blodad tand för fler internationella uppdrag.

Tjänstgöring på BA 03

Fänrik Björn Lindulf

Jag har under 6 månader, vintern 94-95, tjänstgjort i den svenska FN-bataljonen i Bosnien-Hercegovina. Min befattning var gruppchef för en sjuktransportgrupp på 11. pansartrosskompaniet. I den här artikeln kommer jag mest att ta upp mina personliga upplevelser, gruppens uppgifter och i viss mån även troppens uppgifter.

Sjvto var de två första månaderna grupperad på Camp Oden, stabskompaniets och trosskompaniets gemensamma camp sydväst om Tuzla. Påföljande två månader bodde vi på Camp Thule, 9. kompaniets camp strax norr om Srebrenik, och de två sista månaderna huserade vi på Camp Sleipner, 10. kompaniets camp nordväst om Tuzla. Vi fick med andra ord möjlighet att lära känna många människor och uppleva många platser under missionen. Jag vågar påstå att sjukvårdstropparna var bland dem som hade mest varierad tjänst på bataljonen.

Tjänsten på Camp Oden bestod, förutom daglig sjukvårdstjänst och sjukvårdsberedskap på campen, av att skicka sjukvårdsresurser med de konvojer som gick till Split vid Adriatiska havet i Kroatien.

En livsmedelskonvoj och en drivmedelskonvoj gick till Split varje vecka. Resan, som var ca 45 mil, tog 2 dagar ner och 2 dagar hem. Med en dags lastning och rekreation i Split tog alltså hela turen 5 dagar. Resterande två dagar på veckan gick åt till fordonsvård och tjänst på Camp Oden, sedan var det dags för en ny resa igen.

Sjuktransportgruppen bestod av två sjukvårdsinredda Sisu så det blev en Sisu med besättning som följde med livsmedelskonvojen och motsvarande beträffande drivmedelskonvojen. Jag gick som vagnchef på den ena Sisun och min ställföreträdare på den andra och eftersom konvojerna gick omlott så träffade jag nästan inte min ställföreträdare och halva gruppen på två månader. Vi brukade vinka när vi passerade varandra på vägen till/från Split.

Turen ner till Split gick genom ett antal FN-bataljoners område och vi fick stifta bekantskap med många olika nationaliteter. Bataljoner vars område vi normalt passerade var Pakbat (Pakistan), Canbat (Kanada), Malbat (Malaysia) och Spabat (Spanien).

Andra nationaliteter som vi kom i kontakt med var holländare, fransmän, briter, belgare, norrmän, slovakier och naturligtvis bosnier och kroater. Listan skulle kunna göras mycket längre om jag även räknade alla civila hjälporganisationer. På nedresan övernatade vi hos malayserna som i mitt tycke var mycket trevliga, positiva och kunniga. Maten de bjöd på var god men djävulskt kryddstark. Kylan var av förståeliga skäl något väldigt exotiskt för dem och många av dem väntade med spänning på första snön. På hemresan sov vi på campen till ett holländskt transportkompani. Även holländarna upplevde jag som mycket trevliga och serviceminded. Kvällarna hos holländarna var uppskattade beroende på att svensk och holländsk kultur inte är så olika.

Efter två månader var det då dags för omgruppering upp till Camp Thule. Även om vi inte spenderade så många nätter i vår bostadscontainer på Camp Oden, var det skönt att lämna den och flytta in i något större. Vi bodde fyra stycken, jag och min vagnsbesättning, i en container och med all utrustning var det i trängsta laget. Uppe på Camp Thule fick vi i stället inkvartera troppen, som var på 13 personer, i fyra stycken sjukvårdstält 3. Ca fyra personer per tält, plus ett "dagtält" gav mer utrymme. Dessutom fördelade vi personalen så att när en vagn gick ut på något uppdrag blev det "luckor" i alla tälten. Vi låg alltså inte grupp eller vagnsvis. Tältförläggning hade naturligtvis även sina nackdelar. Exempelvis var värmen tvungen att underhållas av oss själva med hjälp av varmluftsaggregat och fotogenvärmare jämfört med element i containern. Vidare fick vi föra krig mot alla råttor och möss som gärna huserade under palarna vi hade som golv. Godis och mat fick hängas upp i påsar i taket.

Vår uppgift på Camp Thule skilde sig ganska kraftigt mot den på Camp Oden. Vi skulle understödja 9. komp och 7. komp avseende sjukvårdsberedskap. Både 9. och 7. komp hade observationsposter som låg så långt från camperna (mer än en timmes marschväg) att det ansågs nödvändigt med en sjukvårds-Sisu ständigt grupperad där. Båda kompanierna hade var sin egen sjukvårds-Sisu och vi löste av med våra två. Den ordinarie personalen på vagnarna roterades

med personalen på förbandsplatsgruppen för att alla skulle få varierad tjänst. Ute på op sov vi antingen i sjvtält 3, i skyddsrum eller i vår egen Sisu. Som sjukvårdare kunde vi inte delta i själva observations-/bevakningstjänsten utan vår uppgift blev att laga mat och hålla ordning i köks-/samlingsstält. I viss mån hjälpte vi även till med annat underhåll på op:t, såsom upp-tankning av elverk och hämtning av hygienvatten. Man kan säga att tjänsten ute på pansarskyttekompanierna för vår del var mindre hektisk och intensiv men att man upplevde sig som närmare kriget. Ute på op hörde vi detonationer och skottsallvar varje dag, vissa dagar mer frekvent än andra.

Under vår tid på Camp Thule blev vi också utsatta för blockad. Regeringsarmén placerade soldater utanför 7., 8. och 9. komp camper. Kompanierna fick direktiv från FN-sektorstaberna att konflikten skulle lösas med förhandling och att inga utbrytningsförsök med våld fick genomföras. Det hade nog inte varit några större problem för ett svenskt pansarskyttekompani att flytta på de fyra till fem bosniska soldater, beväpnade enbart med eldhandvapen, som det rörde sig om. Nu fick vi i alla fall sitta där vi satt och avvakta situationen. De som satt ute på op blev utan avlösning och underhåll under de tre veckor som blockaden varade. På campen fick vi roa oss med sällskapsspel, fysisk träning, trubadurafnarna m m så gott det gick. Ett undantag från blockaden accepterades dock de bosniska soldaterna: sjuktransporter. Under den tid som blockaden varade inträffade ett par olyckor/sjukdomsfall på 9. komp, vilka krävde mer kirurgisk eller medicinsk vård än den som vi kunde tillhandahålla på vår tropp. I dessa fall evakuerades berörda personer till det norska sjukhuskompaniet. Ett par gånger fick vi också gå med en sjukvårds-Sisu till 8. kompaniets camp. De hade på grund av situationen ingen sjuksköterska eller sjukskötare på sin camp, och när något inträffade som inte sjukvårdsmännen kunde/fick hantera begärde de stöd från vår tropp. De bosniska soldater som blockerade 8. komp var väldigt misstänksamma mot oss och det var först efter långa och stundtals mycket häftiga diskussioner som vi fick komma igenom.

Tiden på Camp Thule sträckte sig över de kallaste vintermånaderna, vilket naturligtvis innebar både minusgrader och en hel del snö. Detta ställde krav på både personal och materiel, och gjorde tjänsten något mer komplicerad men samtidigt mer stimulerande. Beträffande våra sjukvårds-Sisu har jag nästan bara gott att säga. Tilläggsisolering och Ebersprächer gjorde att det inte var några problem att hålla värmen i vagnen, vilket är viktigt framför allt för att inte medicinerna ska bli för kalla, och som chockförebyggande åtgärd vid händelse av sjuk/skadad. En positiv bieffekt är naturligtvis att vagnsbesättningen har det varmt och skönt. Vad anbelangar de krav som vintern ställde på personalen vågar jag påstå att vi blev duktiga på bland annat terrängkörning, snökedjepåläggning och vinschning.

Efter hand som våren stötväs närmade sig (vädret var fruktansvärt ojämnt ibland) så blev det som sagt vardags för ytterligare en flytt. Den här gången tog vi vårt pick och pack och flyttade in på Camp Sleipner, 10. komp, för att där bedriva vår tjänst under de två sista månaderna. Även på 10. komp fanns ett op (T22 Tango two two) vars avstånd till campen krävde ständig närvaro av sjukvårdsresurs. T22 upplevde jag dock som mer bekvämt än de tidigare op vi arbetat på.

Själva op:t låg på en höjd med utsikt över konfrontationslinjen. Ett par kilometer bakom T22, i skydd av höjden, låg den personal, som för tillfället inte var i observationstjänst, inkvarterade i ett bostadshus med anrops-signal "T22 base". Denna lösning fann jag mycket dräglig. El fanns i begränsad omfattning så att vi kunde koppla in de viktigaste funktionerna: DART 380, lampor, en liten varmvattenberedare och så naturligtvis en TV med parabol. Där satt vi och följde bland annat TV 3:s nyheter om "de svenska FN-soldaterna i Bosnien".(!) Mat lagades på en vedeldad spis. Elspis fanns också, och ville vi lyxa till det och använda ugnen någon gång, gick det om vi kopplade ur allt utom DARTen. Vedspisen svarade för värme i kök/TVrum medan det i resten av huset var fotogenvärmare och/eller sovsäck som gällde. Tjänsten för oss sjukvårdare var annars i stort sett densamma som på de tidigare op:na: laga mat, städa och annat småplock.

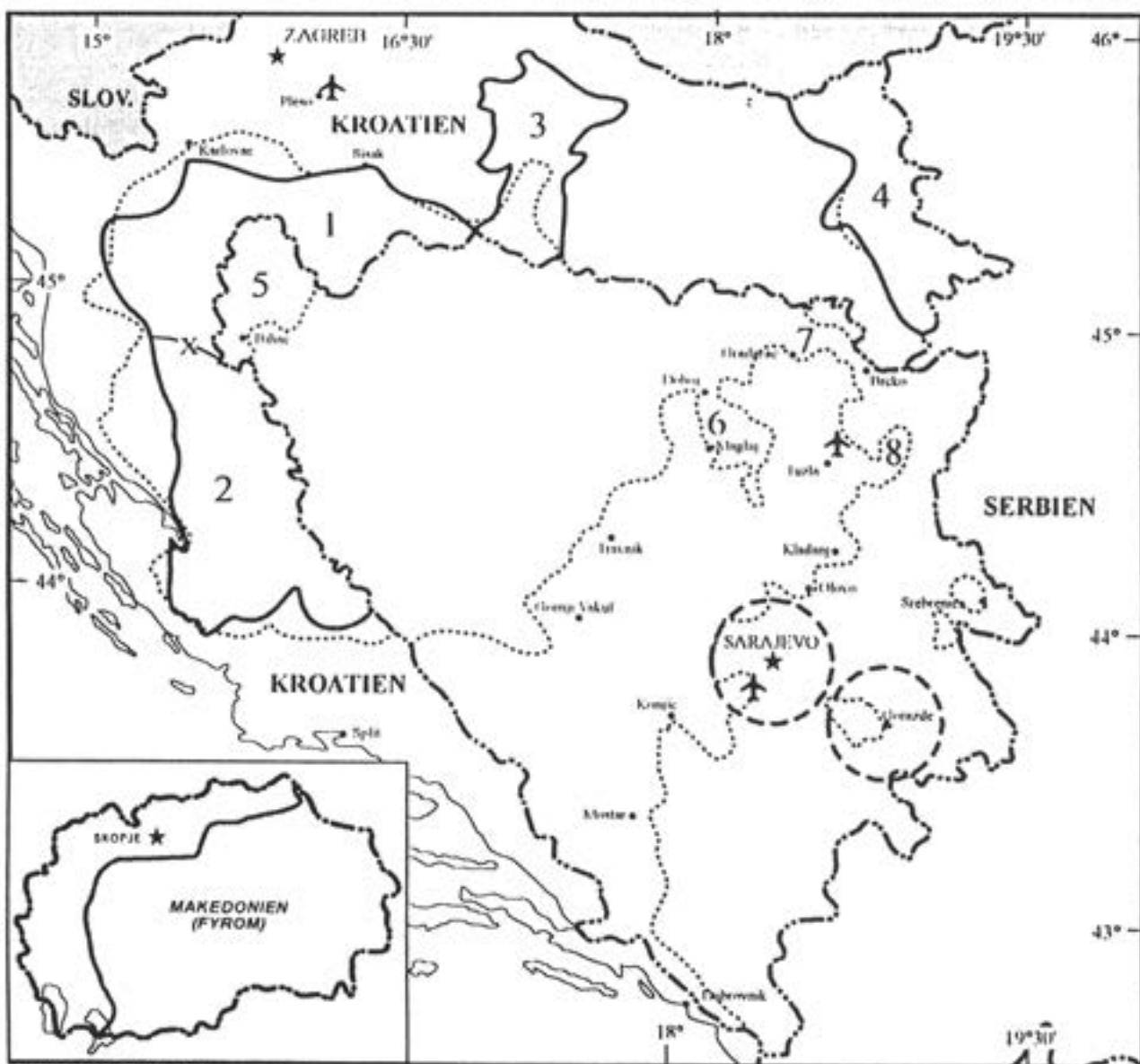
I den nordiska bataljonen, som vi tillhörde, fanns, förutom den svenska huvuddelen, även ett danskt stridsvagnskompani. 1. kampvognseskadron. Danskarna hade inte med sig några egna sjukvårdsresurser utan det kom att åligga oss sjukvårdare på Camp Sleipner att se till att det alltid fanns en sjukvårds-Sisu på danskarnas camp. En vecka i taget brukade vi låta en vagn stå där. Ofta var det intressanta och stimulerande veckor hos danskarna. De gick gärna ut i området nattetid, nedsläckt och med mörkersiktsutrustning. Detta gällde då naturligtvis även för medföljande sjukvårds-Sisu. All radiotrafik skedde på engelska för att inte språkförbistring och missuppfattning skulle ske. Om man inte var ute på något uppdrag eller hade annan tjänst fanns det hos danskarna stora möjligheter till rekreation: badminton/volleybollbana, gå-, rodd- och cykelmaskiner, klättervägg, utlåning av cyklar, stort TV-rum, mjukglassmaskin och "Blue oyster bar" med danskt öl, vilket gav god stämning på kvällarna. För vår del blev det dock inget dricka eftersom vi ständigt stod i en timmes marschberedskap, samma tid som för övrigt gällde för den stridsvagnspluton som låg i beredskap. Beredskapen testades ibland, och det brukade ta 7-8 min efter larm innan stridsvagnsplutonen med understödjande delar var klar att rulla ut från campen. Det var ingen timme där inte, och det gällde att vi alla var på plats så att de inte behövde vänta på någon. Överhuvudtaget upplevde jag danskarna som välmotiverade och mycket professionella, även om "puts och studs" kanske inte alltid sattes i första hand.

Den sista månaden bjöd som sagt var på bitvis mycket fint väder. Jag hann skaffa mig en solbränna innan det blev dags för hemfärd, vilket skedde någon vecka in i april.

Min FN-tjänstgöring på BA 03 gav mig mycket erfarenhet, både negativ och positiv, men en sak är säker: den sammanhållning och tillhörighet som jag kände under min tid i Bosnien blir svår att hitta någon annanstans.

En gång FN-yxa, alltid FN-yxa.

KARTA ÖVER UNPROFORS MISSIONSOMRÅDE

Produced under the direction of
Chief Geographic Officer UNPROFOR

Geographic Branch
Headquarters
United Nations Protection Force

23 Sep. 1994

Annorlunda danskbesök

T 2 har sedan många år ett mycket givande utbyte med "JYSKE", men i september 1994 fick T 2 äran att vara värd för en dansk enhet av annorlunda slag.

Det var i samband med den avslutande utbildningen av den FN-bataljon som till sin huvuddel rekryterades från västsverige (många GÖTATRÄNGARE var med!) och som skulle vara i BOSNIEN under vinterhalvåret 1994/95.

Bataljonen kallades NORDBAT 2/BA 03.

Den bestod till största delen av svenskar men också danskar, bl a ett stridsvagnskompani (LEOPARD) och en enhet för att leda "CLOSE AIR SUPPORT" (= direkt flygunderstöd). Denna enhet synes här grupperad på T 2 kaserngård. Enhetens NATO-benämning är Tactical Air Command Post (TACP).

Jullunchen den 19 december 1994

Redaktören

Att "gubbalunchen" har en sällsynt dragningskraft, i synnerhet på de äldre generationerna kan bestyrkas av att redaktören planlade sin "leave" (= ledighet) från FN-tjänsten i forna Jugoslavien så att han skulle ha möjlighet att delta. Eftersom redaktören då inte visste att han inom ett år skulle bli redaktör för GÖTATRÄNGAREN så ägnade han sig helt åt att njuta av julbordets läckerheter och trevligt umgänge med ca 60 kamrater i stället för att göra reportage.

Trots idog källforskning har redaktören ej kunnat finna någon skriftlig dokumentation varför var och en med bilders hjälp får återkalla minnet av 1994 års jullunch. Ett inslag som etsade sig fast i mångas sinnen är de tänkvärda och gripande ord som den gamle kämpe Sven Oskar Broberg lät oss komma till del.

I det fall någon annan som harangerades eller framträdde, icke blir vederbörligen uppmärksammas i denna artikel så ber redaktören om tillgift för sitt usla minne.

Man önskar att fler av de yngre Götaträngarna toge vara på denna ypperliga möjlighet att uppleva några givande timmar då icke blott god mat och dryck serveras utan även en rikedom av erfarenheter samt bra historier och anekdoter (varav dock ett fåtal bör fortleva endast i den muntliga traditionen, d v s de är mer eller mindre otryckbara). Yngre Götaträngare ni är välkomna att föra "stafetten" vidare

- Redan vid julbordet är berättandet i full gång

*- Sven Oskar Broberg och Kårchefen:
" Var det bättre förr eller ?*

- Gunnar R Nilsson och "Skepparn"
i berättartagen

- Carlström, Savemyr, Lignert: "
Kommer ni ihåg pojkar.....?"

- Thunberg, Ljungné, Magnefors an-
faller baren på stor bredd.

- "Lejonkungen" och "Valle":
Motorer eller lantbruk?

- Nylund, Persson. Eriksson.

- Marianne piggar upp Bertil
och Lennart

"Det kom ett brev"

Örebro 94-10-10

GÖTATRÄNGAREN T 2
Box 602
541 29 Skövde

Här ett eventuellt bidrag till tidningen om ett kanske annorlunda möte.

45-ÅRS TRÄFF MED SIGNALPLUTONEN VID 8. KOMP T 2

En av de våra, Arthur Svensson i Vänga hade tillsammans med Lennart Jacobsson, Eriksberg utfört ett storstilet detektivarbete för att leta reda på den. "gamla" plutonen.

Det lyckades till 100% och Annandag påsk den 20 april 1992 träffades vi i Vänga, inte långt från Fristad.

Det blev ett trevligt möte med återseende. De flesta av oss hade inte setts sedan vi muckade. Givetvis blev det många "minns du" och kommer du ihåg". Vi hade ju förändrat oss ganska mycket lite till mans och det var i början svårt att placera alla gubbar. Allt nog, av 17 st rekryter hade 1 avlidit vid denna tiden och av de återstående 16 var det 10 som hörsammade Arthurs kallelse.

Efter kaffe och mat på Vänga gamla kvarn, som fortfarande är i drift, och kafé, träffades vi hemma hos Arthur och hans fru för eftermiddagskaffe och småningom hemresa.

Det var en mycket givande träff och vi bestämde oss för att träffas om ett år igen. Så har också skett. Vi träffades den 16 maj 1993 och den 7 maj 1994. Vid de båda senare tillfällena hade också våra gamla befäl inbjudits med Gunnar Meijel i spetsen.

Foto från träffen 1994 bifogas.

Med kamratföreningshälsning

OLLE DAFFY
Olle Daffy 2007-9-46

Redaktionen tackar för det trevliga bidraget och emotser med glad förväntan fler brev med hälsningar från Götaträngare runt om i världen.

- Av red. med säkerhet kända: Gunnar Meijel (2. fr h), Bengt Spetz (4. fr h),
Helmer Jonsson (2. fr v), Anders Glimstam (5. fr v)

Ett 50-årsminne

Kåge Ljungqvist

För att återminnas en dag från svunnen tid samlades på Göta trängkår 19. april 1995 ett antal äldre her- rar. Tanken på att erinra om deras inryckning till sin 1. tjänstgöring 10. april 1945 dök upp för Karl-Erik Dahl och Gösta Svensson, som lagt ner ett stort och entusiastiskt arbete för att nå alla dem - särskilt 4. plut, 2. komp - med inbjudan.

Inte mindre än 80 st av dåvarande rekryter hade hörsammat kallelsen och inte ens nattens snöoväder hindrade dem från att inställa sig. Det blev många igenkännande leenden, men som K-E Dahl sade, var det nog så svårt att komma ihåg alla. Trots allt hade ju de ungdomliga dragen ändrats något under de år som gått. Pratet kom igång och Mj Berg hade svårt att få ordning på uppställningen för kårchefens mot- tagning.

Efter avlämning till kårchefen, Öv Nils Smith blev det kaffe på officersmässen, där Skaraborgsradions fir- rarprogram med Claes Astin intervjuade deltagarna. Tillfälle bjöds att få berätta om sina minnen och samtidigt önska sin favoritmelodi. Det blev ett mycket uppskattat inslag i firandet. Före lunch i Trumslaga- ren hade även tid anslagits till besök på Kårmuséet.

Eftermiddagens program upptog besök på Miloverkstaden, varefter träffen avslutades på Billingeus.

Alla var överens om att det varit en alltigenom lyckad dag och kände stor tacksamhet till herrarna Dahl och Svensson. En ny sammankomst planerades att äga rum om några år.

- K-E Dahl längst till höger framför 4. plut där man också ser dåvarande fanj E. Lindberg

En uppskattad återsamling

Den 6/4 1945 påbörjade 18 förhoppningsfulla yngre män Tygtruppernas första kadettskola.

Kadettskolan genomfördes vid dåvarande Tyg 2 på 1:a tygkompaniet i VÄSTERHANINGE. Utryckning och för huvuddelen utnämning till reservofficerare i fälttygkåren var den 31/8 samma år. 1947 övergick reservofficerarna i fälttygkåren till trängtrupperna med plac vid T 1, T 2 och T 4. Övriga var vpl-officerare och innehade krigsplaceringar inom trängen med placering främst vid reparations- och ammunitionsförband.

I samband med T 2 90-år i Skövde återsamlades 11 av de 14 kamrater som fortfarande är i livet. Samling skedde under em 28/09 och inkvartering på logement genomfördes. Stabschefen på T 2 höll en genomgång av T 2 historia, T 2 idag och underhållstjänstens uppbyggnad modell 1995. Därefter fanns tid för utbyte av minnen, fotografier samt förberedelser för middag.

Under kvällen avnjöts en god middag på Götamässen och stämningen var hög.

Dagen efter var jubiléumsdagen och alla hade möjlighet att följa aktiviteterna med HM Konungen m fl.

Det gavs uttryck för en stor tacksamhet att ha fått samlas på T 2 och det överlämnades en bok samt en penninggåva för inköp av en minnessak till Göta Trängkår.

- Fr.v. Johan Areskog, Nils E Olsson, Anders Hörlén, Gunnar Forsberg, Sigvard Aldrin, Olle Larsson, Sören Hagström, Stig Starfelt, Bertil Wisén, Arne Jidsell, Alf Johansson.

UTMÄRKELSER 1994/95

Bäste soldat m m 1994/95

Kungl Göta Trängkårs Kamratförening delar varje år ut till bäste soldat vid varje komp kårens sköld med inskription "Bäste soldat." Enligt statuten skall vpl och komp befäl tillsammans föreslå bäste soldat. Han ska vara en god kamrat d v s bussig och hjälpsam och alltid beredd ställa upp. Dessutom skall han vara en bra soldat.

Följande soldater har utsetts:

Karstorps komp:	Andreas Eriksson
Mariebergs komp :	Daniel Persson
Nora komp:	Anders Ebermark

Bäste motorman:

Karstorps komp:	Robert Hvass
Mariebergs komp:	Peter-Niklas Brolin
Nora komp:	Håkan Elmqvist

Idrottspriser: Serietävling vanns av 3. komp

Göta trängkårs guldmedalj

Lennart Brinkmann

Sveriges Militära Kamratföreningars Riksförbunds förtjänstplakett

Silverplakett

Jan Thunberg	Christer Rapp
Håkan Forsberg	Bengt Enochsson
Ulf Floberg	Otto Gröntoft
Sture Ljungné	Mats Fransson
K-G Ljungqvist	Evert Argus
Bertil Hellberg	Sven Broberg
Lars Skeppstedt	Marianne Andersson
Hans Jensen	

Bronsplakett

Rune Myhrberg
Rune Gillgren
Gunnar Söderlund

**GÖTEBORGS
TRÅNGBEFÄLSFÖRENING
GÖTEBORG**

Föreningen har sitt ursprung i den gamla Landstormsrörelsens bilkompanier. När landstormsrörelsen upplöstes och ombildades till den Frivilliga Befäls Utbildningsrörelsen (FBU) grundades 1947 GÖTEBORGS TRÅNGBEFÄLSFÖRENING.

Föreningens uppgift är, att utbilda värnpliktigt- och reservbefäl från alla truppslag, boende i Göteborgsregionen, för deras krigsbefattningar i underhålls-, transport- och motortjänst.

Utbildningen sker som kvällsövningar på hemorten, veckoslutskurser på T 2 eller en- och tvåveckorskurser på någon av FBU:s kursgårdar runt om i landet. Dessutom bedrivs skytte och idrott, förevisningar o s v.

Du väljer själv vilka aktiviteter Du vill delta i. Ett villkor för att få delta är, att Du är medlem i en befälsförening.

För ytterligare upplysningar tag kontakt med:

Sune Johansson
Aggetorpsv 5
440 06 Gråbo
Tel: 0302-40925

Lennart Brinkmann
Änggårdsgatan 24
413 19 Göteborg
Tel: 031-829355